

๑

‘ห้องไม่มีพ่อ’

คำคำนี้เป็นเสมือนตราประทับที่เกาะกินใจเธอราวกับมะเร็งร้าย มันค่อยๆ กัดกร่อนใจของเธอให้ตายด้านลงไปทุกวันนี้ มันเป็นเรื่องต่างในอดีตที่เธอไม่อาจจะเปลี่ยนแปลงหรือลบล้างไปจากชีวิตได้ และไม่สามารถทำให้ใครต่อใครลืมเลือนเรื่องราวนี้ไปได้เช่นกัน เธอไม่รู้ว่าจะต้องเผชิญกับความทรงจำที่มีแต่ความเจ็บปวดนี้ไปอีกนานแค่ไหน หรือว่าจะต้องทนไปจนวันตาย ก็ครั้งแล้วที่ต้องแอบร้องไห้คนเดียว ก็ครั้งแล้วที่เธอแทบจะทนไม่ได้ต่อสายตาของใครต่อใครที่มองมา ก็ครั้งแล้วที่อยากจะหลับไปแล้วไม่ต้องตื่นขึ้นมาอีก

...

ปิยวรา วรานูติ เหยหน้าขึ้นจากเนิร์สไนต์^๑ ที่กำลังเขียนอยู่เพื่อส่งต่อ

---

^๑เนิร์สไนต์ หรือ Nurse Note คือบันทึกของพยาบาลที่บันทึกอาการของผู้ป่วยใน ว่ามี อาการเช่นไร ได้ให้การพยาบาลอย่างไร และผลเป็นอย่างไร

ข้อมูลให้พยาบาลเวรรับทราบต่อไป ว่าระหว่างที่เข้าเวรเธอได้ทำอะไรกับคนไข้บ้าง ก่อนจะมองออกไปยังนอกหน้าต่างที่อยู่ตรงหน้า เธอคือคนที่จะได้สัมผัสความงามแรกของรุ่งอรุณในยามเช้าก่อนใครๆ เสมอ ครั้งหนึ่ง... เคยมีคนบอกเธอว่า พระอาทิตย์ขึ้นคือการเริ่มต้นใหม่ แต่สำหรับเธอแล้วแทบไม่มีความหวังใดเหลืออยู่เพื่อให้เริ่มต้นได้อีกครั้ง ทุกวันนี้ที่อยู่มาได้ก็เพราะ ‘ลูก’ คนเดียวแท้ๆ

รอยแผลเป็นเส้นยาวที่ข้อมือเป็นเสมือนเครื่องเตือนความทรงจำ แม้มันจะค่อยๆ เลือนรางไปตามวันและเวลาที่ผ่านไป แต่เธอก็รู้ว่ามันยังคงอยู่ เช่นเดียวกับแผลเป็นซึ่งเกิดขึ้นภายในจิตใจ ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตา และมันไม่มีวันที่จะหายไป

หญิงสาวรีบขยับจับนาฬิกาข้อมือให้เลื่อนไปปิดบังรอยแผลเป็นเอาไว้ เมื่อได้ยินเสียงเปิดปิดประตูและเสียงฝีเท้าที่กำลังใกล้เข้ามา

“ว่า! ว่าจะมาจับผิดเสียหน่อยว่าแอบสู้อบหลับหรือเปล่า แล้วนี่อยู่คนเดียวหรือ” น้ำเสียงสดีไสของ บราลี พิกิตขจร พยาบาลสาวเรื้อนร่างบอบบาง ขวัญใจของเหล่านายแพทย์หนุ่มๆ ดังขึ้นอย่างแจ่มใส

“คลีไปเบิกยา ว่าแต่...มาทำไมแต่เช้า อีกตั้งชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาส่งเวร^๒” ปิยวราใช้ขายันพื้นหมุนเก้าอี้ที่นั่งอยู่ให้หันมาเผชิญหน้ากับเพื่อนสาวที่สนิทสนมคุ้นเคยกันตั้งแต่เธอเข้ามาทำงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้ แดมยังมีชื่อเล่นที่ออกเสียงคล้ายกันจนเกิดความสับสนอยู่หลายหน

“อ้าว นี่ เอมามาฝากตาทัพของป้าบี” บราลิวางถุงมากมายหลายถุงลงบนโต๊ะที่ปิยวารานั่งทำงานอยู่

“ชื่ออะไรมาตั้งมากมาย เราบอกหลายครั้งแล้วว่าเราเกรงใจ”

---

^๒ระบบการเข้าเวรในโรงพยาบาลรัฐส่วนใหญ่อาจจะแบ่งออกเป็น เวรเช้า ๘.๐๐-๑๖.๐๐ น. เวรบ่าย ๑๖.๐๐-๒๔.๐๐ น. เวรดึก ๒๔.๐๐-๘.๐๐ น. แต่ในโรงพยาบาลเอกชนจะเข้าเวรในระบบ Day-Night เวรเดย์ ๗.๐๐-๑๙.๐๐ น. เวรไนต์ ๑๙.๐๐-๗.๐๐ น.

“บีซ้อให้หลานด้วยจิตเสนาหา บีย๋อย่ามาห้ามเสียให้ยาก เราไม่ได้ซ้อให้ตัวเองเสียหน่อย”

“ขอบใจนะบี” บีย๋วรา รู้สึกซาบซึ้งใจกับสิ่งที่บราลีมอบให้เธอและลูกชายเสมอมา เพราะแบบนี้เธอจึงมักทำงานเกินหน้าที่ เพื่อให้ในส่วนที่บราลีต้องรับผิดชอบไว้เสมอๆ เพื่อเป็นการแสดงความขอบคุณในความมีน้ำใจของเพื่อนสาว “แล้ววายังไง บียังไม่ตอบเราเลยนะ ว่าทำไมวันนี้ถึงมาแต่เช้า”

“นอนไม่หลับ” คนบอกไม่ได้มีท่าทีกลัดกลุ้มหรือเคร่งเครียดแต่อย่างใด แถมไบหน้ายังมีแต่รอยยิ้มกริม ทำทางสุขใจ

บีย๋วรา เลิกคิ้วขึ้นสูง มองบราลีอย่างแปลกใจ “คนนอนไม่หลับเขาต้องมีท่าทีอิดโรย เหนื่อยอ่อนไม่ใช่หรือ ไม่ใช่มานั่งทำตาเคลิ้มฝัน อมยิ้มแก้มแดงอยู่แบบนี้”

บราลีปิดตัวอย่างชัดเจน แถมยังยื่นมือมาตีเพื่อนรักเบาๆ “เมื่อวานมีคนส่งดอกไม้มาให้เรา”

“แล้วทำไมต้องตื่นเต้นขนาดนั้น เราก็เห็นบีได้ออกบ่อยไป” บีย๋วรา เลิกคิ้วสูงด้วยความประหลาดใจอีกหน รอบกายของบราลีรายล้อมไปด้วยหนุ่มหล่อคุณสมบัติน่ามากมาย ไม่ว่าจะป็นนายแพทย์หนุ่มๆ ในโรงพยาบาล พ่อค่านักธุรกิจระดับมหาเศรษฐี นายธนาคาร หรือแม่แต่ทหาร แต่เธอก็ไม่เคยเห็นบราลีจะมีอาการตื่นเต้นนอมยิ้มเคลิ้มฝันแบบนี้กับใครสักคน

“ไม่รู้สิ เราแค่รู้สึกว่ามันพิเศษ แถมเขาคนนั้นยังส่งดอกกลิลลี่ที่เราชอบมาด้วยนะ ดูจากลายมือที่เขียนมาในการ์ด จะต้องหล่อมากแน่ๆ”

“บีย๋ก็เห็นหนุ่มๆ ของบีหล่อทุกคน แถมทุกคนก็ให้ดอกไม้บีบ่อย” บีย๋วรา ทักก่อนจะหันกลับไปเขียนเนิร์สโน้ตต่อ เพราะเรื่องที่บราลีได้ซ้อดอกไม้ถือว่าเป็นเรื่องปกติมาก

“แต่ซ้อนี้มันไม่เหมือนซ้ออื่นๆ นะบีย๋”

“แล้วมันต่างจากช่ออื่นตรงไหนล่ะ” เธอยอมวางมือจากงานและหันกลับมาคุยกับเพื่อนต่อ

“คือแบบนี้...เมื่อวันก่อนตอนที่ไปเดินชื้อของที่ห้าง เราไปเจอพืชนนท์เข้าโดยบังเอิญ แล้วได้เจอเพื่อนของพืชนนท์ด้วย”

“แล้วยังไงล่ะ” ปีย์วราก็ยังไม่เข้าใจ เอกอานนท์คือนายทหารอากาศหนุ่มอีกคนที่มาติดพันบราลี “ดอกไม้มาจากพืชนนท์?”

“ฟังก่อนสิปีย์ พอเจอกันเลยไปกินข้าวเย็นด้วยกัน คุยกันไปคุยกันมากก็มีเรื่องดอกไม้ที่เราชอบด้วย พอกลับถึงบ้าน เพื่อไหมปีย์ มีคนจากร้านดอกไม้เอาดอกกลีบลีลาวิตมาให้เราช่อใหญ่เบ้อเริ่มเลย”

“สรุปว่าพืชนนท์ส่งดอกไม้ช่อนั้นมาให้ใช่มั้ยปีย์”

“โธ่ ถ้าเป็นของพืชนนท์เราจะตื่นเต้นทำไมล่ะ เราคิดว่าเป็นของเพื่อนพืชนนท์คนนั้นต่างหากเล่า”

“อ้อ...” หญิงสาวพยักหน้าเหมือนจะเข้าใจ “สรุปว่าเพื่อนพืชนนท์เป็นคนให้”

“ไม่รู้ ไม่รู้ แต่เราว่าต้องใช่ ลายมือหวัดสวยไม่เหมือนลายมือพืชนนท์ เราว่าต้องเป็นเพื่อนพืชนนท์แน่ๆ ที่ส่งมาให้เรา อ้อๆๆ อีกอย่าง พืชนนท์ชวนเราไปที่ฝูงบินมะรินนี่ ที่ฝูงจะมีการเลี้ยงต้อนรับนายทหารที่จบมาจากโรงเรียนนายทหารชั้นผู้บังคับฝูงและพวกที่จบมาจากเมืองนอกกันหลายคนไปด้วยกันไหมปีย์”

“หยุดเลย!” ปีย์วรายกมือห้าม “ถ้าเกี่ยวกับพวกทหารอากาศเราไม่อยากรุง ไม่อยากฟัง”

บราลีทำหน้ายุ่งทันที ปีย์วราเกลียดทหารอากาศเข้าไส้ เรียกได้ว่าแม้แต่ฟังเข้าหูยังระคาย แต่เธอก็เข้าใจและเห็นใจเพื่อนอยู่มากเกี่ยวกับเรื่องราวแต่หนหลัง “แต่พี่เขยปีย์กับพืชนนท์ก็เป็นทหารอากาศนะ เราก็เห็นปีย์คุยดี”

“นั่นเป็นข้อยกเว้นพิเศษ เพราะสองคนนั้นเป็นคนดี”

“แหม...” บราลีลากเสียงยาว “ปีย์ใจร้าย ไปกับเราหน่อยนะ เผื่อจะได้เจอนายทหารหนุ่มๆ หล่อๆ ไร”

“ไม่ละ” ปีย์วราลงชื่อในแฟ้มก่อนลุกขึ้น “ถ้าปีย์พูดเรื่องทหารอากาศ อีกคำเดียวนะ วันนี้เราจะไม่สั่งอาหารในระบบให้ จะให้ปีย์ทำเอง”

“โอ๊ะๆๆ ก็ได้ๆ เราไม่พูดแล้วปีย์ ปิดปากสนิทเลย คำเดียวก็ไม่พูด ปีย์เข้าไปสั่งอาหารคนไข้ในระบบให้เรานะ นะ น้า” บราลีทำหน้าที่ตาดิน เดินไปเขย่าแขนเพื่อนรักเพื่อจ้องอนทันที

“อืม แล้วพอหมดอรานด์วอร์ด^๓ เสร็จ ปีย์มาดูอีกทีละกำหนดว่าเคลส ไหนหมอบปรับอาหารบ้าง แล้วปีย์เปลี่ยนซะ”

“อืมๆๆ” บราลีพยักหน้ารับอย่างเอาใจ ปีย์วราทำงานเก่ง ทำงานละเอียด แถมยังเผื่อแผ่ทำแทนเธออีกหลายอย่างอย่างมีน้ำใจ “เราอยากขึ้นเวรพร้อมปีย์จัง คงสบายน่าดู ปีย์ทำให้หมดทุกอย่าง”

“อย่าไปพูดให้คุณพิศได้ยินเชียวนะ ปีย์จะโดนเขม่นไปเป็นเดือน” ปีย์วราหันมาบอกเพื่อนรักด้วยความหวังดี

บราลีทำปากยื่นเหมือนไม่พอใจทันที “ใครจะกล้าพูดเล่า เดี่ยวโดนจับควงเวรเป็นการลงโทษ แบบนั้นเราตายแน่ๆ”

“ทำงานกลางคืนดีออก ค่าเวรก็ดี คนไข้ก็ไม่วุ่นวาย ฝึบสงบสุดๆ”

บราลีย่นจมูกใส่เพื่อนรัก “ไม่เอาหรอก แบบนี้จะเอาเวลาที่ไหนไปมองหนุ่มๆ กันละ กลางวันนอน กลางคืนทำงาน ใครจะสามารถแบบปีย์ล่ะ เข้าเวรทั้งคืนยังกลับบ้านไปเลี้ยงลูกต่อได้อีก”

“ไม่เห็นลำบากอะไรเลย น้องพัฟสายหน่อยก็หลับไปจนปาย เราก็อาศัยช่วงนั้นแหละนอนไปพร้อมกับลูก แต่ถ้าน้องพัฟเข้าโรงเรียนเมื่อไหร่ เราคงต้องขอเปลี่ยนไปอยู่เวรเดย์แทน”

---

^๓ ราวน์ดวอร์ด คือ การเดินดูคนไข้ที่หอผู้ป่วย ไล่ไปที่ละเตียง บางครั้งอาจใช้คำว่า ‘ราวน์ด์เช้า’ กรณีเป็นช่วงเช้า

“นี่ก็ خواب แล้วเนอะ เวลาผ่านไปไวจัง”

“ใช่...” แวดตาของปีย์รวาวบเศร้าไปเพียงนิด ก่อนจะกลับมาเป็นปกติ จนแม้แต่บราลก็ไม่น่าได้เห็น ห้วงเวลาหนึ่งปีแปดเดือนสำหรับคนอื่นมันผ่านไปไว แต่สำหรับเธอมันนานเหมือนชั่วโมงกับชั่วโมง ทุกวินาทีนานเหมือนหนึ่งชั่วโมง กว่าจะผ่านไปแต่ละชั่วโมงเสมือนเป็นปี

“ใกล้เวลาส่งเวรแล้ว เราซื้อขนมปังเนยสดมาด้วย ไปนั่งกินกันที่ห้องพักเถอะ ปีย์เคลียร์งานเสร็จหรือยัง”

“ก็เหลือแต่ล้างอาหาร ในระบบนั้นแหละ แต่เดี๋ยวค่อยมาทำก็ได้”

“นั่นไปกัน” บราลเข้าไปควงแขนเพื่อนสนิทแล้วพากันไปคว่ำถุงต่างๆ ที่เธอหิ้วมาเข้าไปยังห้องพักเล็กๆ ที่อยู่หลังเคาน์เตอร์พยาบาล ห้องนี้ใช้เป็นห้องพัก กินอาหาร ตีหมากาแฟ หรือให้หมอเวรฯ มานั่งพักยามที่ราวน์ด์เวิร์ด

‘ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย’ นั่นคือสิ่งที่นักบินทุกคนตระหนักอยู่เสมอ เคยมีนายทหารอากาศท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า การเป็นนักบินเป็นเรื่องจิตใจสำคัญที่สุด กล่าวอย่างเดียวกันไม่ได้ สถิติปัญญาและประสาทสัมผัสจะต้องจับไว ตกใจได้ แต่ต้องตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็วเช่นกัน ในขณะที่มือขวาจับคันบังคับ มือซ้ายต้องควบคุมปุ่มอุปกรณ์อื่นไปด้วยในเวลาเดียวกัน พร้อมกับเกร็งตัวสู้กับแรงจี ยิ่งถ้ามีการรบติดพัน สถิติเท่านั้นที่จะทำให้นักบินรอดมาได้

การบินจะงดงามได้ก็ต่อเมื่อวัสดุ อุปกรณ์ คน ขั้นตอนการปฏิบัติงาน สิ่งอำนวยความสะดวกภัยในการบิน ทุกอย่างถูกสำรวจพร้อมสรรพ ผุ่บิน ‘เหยี่ยวเวหา’ คือผุ่บินที่เขาได้กลับมาประจำการอีกครั้ง ทางกองทัพอากาศได้อนุมัติงบประมาณในการปรับปรุงเครื่องบินขับไล่อย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นระบบคอมพิวเตอร์ควบคุมภารกิจ ระบบเรดาร์ ระบบจัดการสงครามอิเล็กทรอนิกส์ ระบบเป้าลวงอัตโนมัติ อะไหล่ อุปกรณ์สนับสนุน เอกสาร ข้อมูลทางเทคนิค การฝึกเจ้าหน้าที่และอุปกรณ์การฝึก

และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการส่งกำลังบำรุง

และเขา เรืออากาศเอก ปวิม การขาว เป็นนักบินหนึ่งในหกคนที่ได้รับคัดเลือกไปฝึกบินกับเอฟ-๑๖ ที่สหรัฐอเมริกา ก่อนสำเร็จหลักสูตรครูการบินกับเอฟ-๑๖ และกลับมาขับฝึกซ้อมฝูงบิน ๑xx กองบิน ๕ จังหวัดนครราชสีมาแห่งนี้อีกครั้ง

Devil คือฉายาที่เขาได้รับจากความสามารถในการบิน และจากเสียงเซ็ดชูของบรรดาเพื่อนร่วมงานภาคพื้นดินในการท่องเที่ยวตามประสาคนหนุ่ม สำหรับเขา ที่นี่มีความทรงจำหลายๆ อย่าง ทั้งสุขและทุกข์ บางอย่างก็แม้อยากจะลืมแต่กลับลืมไม่ลง เขาต้องทนทรมาณและจมอยู่กับความทรงจำที่ยากจะลืมเลือนทุกๆ ที่มันไม่ใช่สิ่งที่เขาอยากจะจดจำสักนิด เพราะมันเป็นความทรงจำที่มีแต่การทรมานทักหลัง แค้นจนเกินแค้น และรักจนอยากจะลืม...

ดวงตาคมแข็งกร้าววาวโรจน์เมื่อนึกย้อนถึงเรื่องราวแต่หนหลัง สองมือตึงคันทันบังคับเร่งความเร็วของพาหนะที่ขับเคลื่อนอยู่ตามอารมณ์ที่กรุ่นอยู่ในใจ ก่อนเครื่องบินสุดแกร่งจะโฉบทะยานพุ่งไปข้างหน้าเหมือนแรงอัดระเบิด จนทำให้เกิดเสียงดังสนั่น

“ซุ่มมม...!”

...

ปีย์วราสะดุ้งเบาๆ ก่อนจะเหวี่ยงหน้าขึ้นมองท้องฟ้ากว้างทันทีที่ได้ยินเสียงราวกับฟ้ากำลังถล่มลงมา เครื่องบินรบสี่ลำเพิ่งจะบินผ่านศีรษะเธอไป แม้เสียงจะดังก้องอยู่ แต่ตัวเครื่องบินก็บินไปไกลเกินกว่าที่ตาจะมองเห็นได้ ทั้งไว้เพียงเส้นสีขาวพาดยาวอยู่บนท้องฟ้า ทำให้อดไม่ได้ที่จะนึกถึงใครบางคนที่เคยบอกเธอว่าเสียงระเบิดก้องแบบนี้เรียกว่าโซนิคบูม

รอยยิ้มเศร้าปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากบาง ครั้งหนึ่งปีย์วราเคยคิดว่าตนเองนั้นโชคดี เธอมีชีวิตที่ดี แม้ฐานะทางบ้านจะไม่ร่ำรวยแต่ก็อบอุ่นพร้อมหน้า มีความสุขตามอัตภาพ แต่แล้วทุกอย่างก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป

เมื่อตอนที่เธอกำลังเรียนปีสี่ มารดาของเธอเป็นโรคไตวายเฉียบพลันต้องเข้าโรงพยาบาลเป็นการด่วน เนื่องจากการกินยาหม้อยาลูกกลอนแก้ปวดเนื้อปวดตัวจากการทำงานที่ผสมสเตียรอยด์จึงต้องรักษาด้วยการฟอกไต ในขณะที่บิดาของเธอเองก็เริ่มจะไม่กลับบ้าน หายหน้าหายตาไปนานสองนาน จนสุดท้ายก็ได้รู้ว่าบิดาแอบไปมีครอบครัวใหม่และไม่เคยกลับมาเหลียวแลครอบครัวเก่าอีกเลย

ดวงหทัยพี่สาวของเธอจึงต้องทำงานหนักขึ้นเป็นสองเท่า นอกจากทำงานบริษัทในเวลาปกติแล้วยังต้องทำอาชีพเสริมเป็น ‘พริตตีเกิร์ล’ หารายได้มาช่วยเหลือจนเงินค่าใช้จ่ายภายในครอบครัว ทั้งค่ารักษาพยาบาลมารดาที่ใช้เงินเดือนเดือนหนึ่งเกือบหมื่นบาท และค่าเทอมค่าใช้จ่ายในการเรียนของเธอแทบบิตาอีกด้วย

ดวงตาสวยเศร้าแห่งมองรอยจางเป็นเส้นสีขาวบนฟ้าอีกหน ถ้าวันนั้นเธอไม่ตกปากรับคำไปช่วยงานพริตตีของพี่สาวที่กำลังขาดคน วันนั้นเธอก็ไม่ต้องมีชีวิตอยู่กับความขมขื่นแบบนี้ หญิงสาวยิ้มเศร้าให้ตนเองอีกหน

“มะ มะ มะ” รำวงอันป้อมที่เพิ่งจะเริ่มตั้งไข่หัดเดินส่งเสียงและรอยยิ้มทักทายเมื่อเห็นว่าใครกำลังเดินผ่านประตูเข้ามา สองแขนเล็กกางอ้ารอให้มารดาเข้ามาอ้อมเข้าสู่อ้อมกอดอย่างเคย

โลกของปียัวร์สว่างไสวขึ้นอีกหนเพราะผู้ชายคนนี้ แคได้เห็นหน้าแค่นี้ได้อยู่ใกล้ ความทุกข์ในใจก็เหมือนจะสลายไปในบัดดล

“ว่าไงลูก วันนี้คือกับคุณยายไหม” ปียัวร์วางข้าวของทุกอย่างลงกับพื้นแทบจะทันที เมื่อร่างกายอวบอ้วนของลูกชายที่กำลังเกาะอยู่ที่โซฟาทำท่าจะล้มลง

เพราะหน้าที่การงานและอะไรอีกหลายๆ อย่างทำให้หญิงสาวออกมาเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่ไม่ไกลจากโรงพยาบาลที่ทำงานอยู่ แม้พี่เขยจะห้ามปรามอย่างไรเธอก็ยังยืนยันที่จะย้ายออก เพื่อความสบายใจของตนเองด้วย ซึ่งก็นับว่าเป็นบุญของเธอหนักที่ได้มาเจอคุณพ่อดีใจมากคนที่อยู่ห้องข้างๆ

กัน ช่วยรับเลี้ยงลูกชายให้ในเวลากลางคืน

“ไม่ได้อะจ๋า ตาพิพของยายไม่ได้อะเลยใช้ไหมลูก” ยูพาเดินถือตะกร้าผ้า มาจากกระเบื้องหลังบ้าน ส่งยิ้มให้เด็กชายที่หันมาตามเสียงของนาง “แต่ช่วงนี้คงจะยึดตัว เลยมีการถ่ายกะปริบกะปรอย วันนี้นี้เ็นเกาะแก้วอ้อ อี้ ทั้งวัน” นางว่าแต่ใบหน้ากลับมีแต่รอยยิ้มเอ็นดู

ปีย์วรามีสีหน้ากังวลขึ้นมาทันที เธอสงสัยอยู่เหมือนกันว่าช่วงนี้ ลูกชายถ่ายเหลวไม่เป็นก้อนแข็ง แต่ไม่ถึงกับเป็นน้ำว่าจะพาไปหาหมอ แต่ลูกชายเธอกลับไม่มีท่าทีเจ็บป่วยให้เห็นแต่อย่างใด ยังคงรู้สึกตัว ไม่มีอาการปวดบิดตอนถ่ายท้อง เล่นได้ปกติ และไม่มีอาการซึม

“แล้วอาการนี้จะเป็นนานไหมคะป้า” หญิงสาวถามเพราะอยากรู้

“โอ๊ย...ไม่นานหรอก อย่าไปกังวล เดี่ยวก็หาย โบราณโบราณเขาว่าไว้ เพราะเด็กกำลังจะยึดตัว”

ปีย์วราพยักหน้าเหมือนจะเข้าใจ แต่ในใจและความรู้รวมถึงอาชีพ ที่ทำอยู่ทำให้ไม่อาจวางใจเพราะกลัวลูกชายจะติดเชื้อไวรัสเข้า พรุ่งนี้สายๆว่าจะพาไปหาหมอเพื่อความสบายใจของเธอเอง แต่เธอคงไม่บอกออกไปให้ชัดใจยูพาแน่ๆ เพราะยังต้องพึ่งพาอาศัยให้ดูแลลูกชายอยู่

หญิงสาวหันไปล้วงซองสีขาออกมาจากกระเป๋าถือแล้วส่งให้ยูพา “ค่าเลี้ยงดูน้องพิพคะป้ายูพา”

“อะไรกันหนูปีย์ ยังไม่สิ้นเดือนเลย อีกตั้งสองสามวัน”

“พอดีเงินที่ทำงานล่วงเวลาของปีย์ออกคะป้า เลยรีบแบ่งมาให้เสียก่อน”

“แหม ไม่ต้องรีบขนาดนั้นก็ได้” ยูพาพูดไปอย่างนั้นเพราะมือก็ยื่นมารับซองใส่เงินไปทันทีพร้อมรอยยิ้มกว้างอย่างยินดี

“งั้นปีย์ไม่กวนนะคะ” หญิงสาวอุ้มลูกรักขึ้นมาไว้ในวงแขน

“มาๆ ป้าช่วย ข้าวของเยอะแยะเลย” ยูพาอาสาอย่างใจดี รีบมาหยิบฉวยข้าวของต่างๆ ขึ้นมาจากพื้น

เดินออกมาจากห้องของยุพาเพียงไม่กี่ก้าวก็ถึงห้องของปีย์วรา ทันทีที่ประตูห้องเปิดออก น้องพัฟก็ตื่นรลงจากอ้อมกอดของมารดาทันที

“เดี๋ยวลิลูก” ปีย์วราวางลูกชายลงบนพื้นห้องที่เธอซัดตุทุกวันจนสะอาดขึ้นเงา แล้วมองตามร่างป้อมๆ ที่คลานเร็วๆ ไปยังกล่องของเล่นที่วางอยู่ตรงมุมห้องด้วยรอยยิ้มบางๆ ก่อนจะหันมารับตุ้งต่างๆ จากมือยุพา

“ขอบคุณนะคะป้า”

“มีอะไรก็เรียกนะ” ยุพาบอกอย่างมีน้ำใจ

“ค่ะ” ปีย์วรารับคำก่อนจะปิดลิ้นประตูห้อง หยิบฉวยข้าวของต่างๆ ไปจัดเก็บให้เป็นที่เป็นทาง ก่อนจะเริ่มทำอาหารให้ลูกรักและตนเองเหมือนเช่นทุกๆ วันที่ผ่านมา

แม้จะแสดงออกอย่างชัดเจนว่าต้องการจะลืมนอดีตที่ขมขื่น และไม่ต้องการพูดถึงกับใครก็ตามที่ทำอาชีพนี้ แต่ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับลูกชาย ทั้งชื่อจริงและชื่อเล่น กลับเกี่ยวข้องและมีความทรงจำของผู้ชายใจร้ายคนนั้นอยู่ทุกประการ เพื่ออะไร...ทุกวันนี้ปีย์วราก็ตอบตัวเองไม่ได้ ทุกครั้งที่เอ่ยชื่อเล่นของลูกชายก็เหมือนกับเธอเอ่ยชื่อของชายคนนั้นด้วยทุกครั้ง

“น้องพัฟ อ๋าย่อมข้าวลิลูก” หญิงสาวเอามือเขี่ยแก้มลูกชายเพื่อกระตุ้นให้เด็กชายที่กำลังเล่นลูกบอลเนื้อนุ่มที่พอจับเขย่าจะมีเสียงกระดิ่งอยู่ภายในกลิ้งเข้าवलดลคอ

เด็กชายทำเหมือนรับรู้ เงยหน้าขึ้นมาส่งยิ้มให้มารดา อ้าปากส่งเสียงหัวเราะจนอาหารที่ยังคาอยู่ในปากไหลย่อยออกมาตามมุมปาก ทำเอาคนเป็นแม่อดไม่ได้ที่จะยิ้มตาม พร้อมๆ กับเอาผ้ากั้นเบื่อนที่ผูกไว้ที่คอลูกชายซับให้หายเลอะเทอะ

“อืมแล้วใช้ไหมล่ะ” ปีย์วรามองถ้วยข้าวในมือที่มีเหลือติดกันถ้วยเท่านั้น “งั้นรอให้อาหารย่อยก่อนนะ เดี่ยวเราค่อยไปอาบน้ำกัน หญิงสาวบอกลูกชายก่อนจะลุกไปจัดการงานบ้านอื่นๆ ระหว่างนั้นก็หันมามองลูกชายที่คลานไปมาอยู่ที่พื้นเป็นพัฟๆ นี่ถ้าเป็นคนอื่นหลังออกแวมมาก็คงจะลืมหัด

นอนพักหลับกันทันที แต่เธอทำแบบนั้นไม่ได้เพราะต้องมาดูแลลูกต่อช่วงแรกๆ ปียี่ขวามักเพลอหลับเป็นประจำระหว่างเข้าเวร แต่ตอนนั้นเหมือนร่างกายเธอเริ่มปรับตัวและชินชากับการนอนน้อยแบบนี้ไปเสียแล้ว

งานในโรงพยาบาลเอกชนจะว่าสบายก็สบาย แต่จะว่าลำบากก็ได้ แม้อัตราคนไข้ที่มาพักรักษาตัวจะน้อย ไม่เหมือนกับโรงพยาบาลรัฐบาล แต่ด้วยเหตุผลว่าโรงพยาบาลเอกชนนั้นคนที่จะมาใช้บริการได้ส่วนหนึ่งคือต้องรวยและมีฐานะอยู่พอสมควร เพราะอย่างที่รู้ๆ กันว่าค่าบริการสูงเอาการ เพราะฉะนั้นคนพวกนี้ย่อมเรียกร้องทุกสิ่งที่เขาต้องการ หรือต้องการการเอาใจใส่มากเป็นพิเศษ บางครั้งก็มากเสียจนเกินกว่าที่ใครจะนึกถึงได้ ที่นี้พยาบาลจึงต้องทำหน้าที่หลายๆ อย่างเพื่อให้คุ้มกับค่าจ้างที่ทางโรงพยาบาลจ้างมา

พยาบาลสาวๆ ที่จบมาใหม่หลายคนจะตาลุกวาวทันทีที่ได้รู้จำนวนค่าจ้าง พร้อมทั้งवादฝันถึงเครื่องแบบสวยๆ เดินหนวดคุดยฉายเหมือนในหนังในละครที่คนนิยมดู แต่พอเจอกับความจริงและปริมาณงาน รวมถึงงานคุณภาพเข้าไปก็ถึงกับลาออกแทบไม่ทัน แต่นั่นก็ยังไม่ใช่สาเหตุหลักที่ทำให้พยาบาลสาวๆ ส่วนใหญ่ลาออกไปเสียทีเดียว

สาเหตุที่ทำให้พยาบาลสาวๆ ลาออกเป็นอันดับหนึ่งคือผู้มารับบริการที่โรงพยาบาลแห่งนี้ เล่าไปแล้วก็คงเป็นที่ซับซ้อนและคงไม่มีใครเชื่อ แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นแบบนั้นจริงๆ และไม่ใช่เพราะเหนื่อยหน่ายทนให้โงกกลับไม่ได้ แต่พวกเขาเหล่านั้นลาออกไปแต่งงาน หลังจากได้เจอกับเจ้าบ่าวที่เข้ามาพักรักษาตัว จนฟุ่มเฟือยเกิดเป็นความรัก ช่วงหลังมีชาวต่างชาติมาท่องเที่ยว มาทำธุรกิจที่จังหวัดนี้มากขึ้น พยาบาลสาวหลายคนก็ได้ตบแต่งไปกับชาวต่างชาติมากขึ้นเป็นเท่าตัว จนเพลินพิศ หัวหน้าพยาบาลถึงกับเปรยออกมาว่าจะไม่รับพยาบาลสาวโสดมาทำงานที่ตึกนี้อีกแล้ว เพราะอยู่ไม่นานก็ลาออก เปลี่ยนหน้าเปลี่ยนตาไวราวกับเล่นกล

ส่วนสาเหตุหลักที่ทำให้ปียี่ขวาสมครใจอยู่เวรกลางคืนก็เพราะค่าแรง

เป็นลำค้ำย ส่วนสาเหตุที่สองนั้นก็เพราะเวรกลางคืนไม่อุ่นหาย เียบสงบ คนใช้ส่วนใหญ่หลับ ที่มีปัญหาบ้างก็เป็นแค่บางห้องซึ่งจะยุ่งหน่อยถ้ามี เตรียมผ่าตัดในวันรุ่งขึ้น ที่ลำค้ำยไม่ต้องโทร. ติดต่อประสานงานกับใคร ไม่ค่อยมีรับคนใช้ใหม่หรือเตรียมคนใช้ที่จะต้องกลับบ้าน แต่หากมีเหตุ จุกเฉินขึ้นมาจริงๆ ก็อุ่นหายกันจนแทบลืมหายใจหายคอ บางครั้งถึงกับ ลืมเวลาออกเวรฯ ด้วยซ้ำไป

เสียงปิดเปิดประตูทำให้ปีย์วราที่นั่งทำงานอยู่หันไปมอง นายแพทย์ ภูวนัย วิภาสสถานนท์ ศัลยแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรมเดินกัมหน้าเข้ามาในห้องกระจกเงาบๆ คิ้วบางขมวดเข้าหากันมากขึ้น...ที่นั่นคือออร์ดิเนซอง แผนกอายุรกรรม ไม่ได้มีผู้ป่วยศัลยกรรมมาฝากนอนพักรักษาตัวสักคน แล้วนายแพทย์ภูวนัยมาที่นี่ทำไม

หญิงสาวลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่ แล้วทักนายแพทย์หนุ่มใหญ่ขวัญใจ พยาบาลสาวๆ ครึ่งโรงพยาบาล “คุณหมอ”

ภูวนัยทำงานอยู่ในโรงพยาบาลที่ประเทศอังกฤษหลายปี จนกระทั่ง เมื่อต้นปีถึงได้เดินทางกลับมาทำงานที่นี่อีกครั้ง หลังจากที่เคยทำตอจบ ใหม่ ก่อนไปเรียนต่อและทำงานที่อังกฤษ หลายๆ คนแล้วว่าที่ภูวนัยกลับ เมืองไทยก็เพราะภรรยาชาวอังกฤษของเขาเสียชีวิตลง เธอเองเคยเห็นหน้า คำตาภูวนัยนับครั้งได้ เพราะเวลาทำงานแตกต่างกัน

แพทย์หนุ่มใหญ่เงยหน้าขึ้นมามองพยาบาลสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าด้วย สีหน้างๆ ก่อนจะยกมือสางผมที่ดูยุ่งอยู่แล้วให้ยุ่งมากขึ้นไปอีก “ขอโทษ ผมนึกว่าผมมาชั้นศัลยกรรม”

ปีย์วราอึ้งไปนิดเมื่ออีกฝ่ายสารถาพวามาผิดชั้น

“คุณหมอยากจะรับกาแฟสักแก้วไหมคะ” ที่ถามออกไปก็เพราะ ทำทางของภูวนัยดูงๆ เพลียๆ จึงอดไม่ได้ที่จะชักชวนให้เขาได้พักสักนิด

นายแพทย์หนุ่มใหญ่ยืนหนึ่งไปพักหนึ่งก่อนจะพยักหน้ารับ

“ครับ ดีครับ” เขาบอกก่อนจะลากเก้าอี้ตัวที่ใกล้ที่สุดมานั่ง

แกวกาแฟถูกวางอยู่อย่างนั้นมาพักหนึ่งแล้ว ปีย์วราไม่เห็นว่าภวนัย จะยกมันขึ้นมามีลัคคที่ จนหญิงสาวอดทนนั่งเสียบๆ ต่อไปอีกไม่ไหว เพราะ มันอี๊ดอ๊ดเหลือจะกล่าวเมื่อต้องนั่งทำงานโดยมีนายแพทย์ใหญ่มานั่งเสียบๆ อยู่ไม่ไกลแบบนี้

“คุณหมอมคะ”

ภวนัยเงยหน้าขึ้นมามองปีย์วราแล้วทำตาปริบๆ หน้าตาเหลวหระ เหมือนลืมนไปว่ามีเธอนั่งอยู่ในห้องนี้อีกคน

“กาแฟเย็นหมดแล้วคะ” เธอเตือน

ดูเหมือนว่าภวนัยเพิ่งจะนึกออก เขายกกาแฟขึ้นมามีบ แล้วดื่ม จนหมดในคราวเดียว เขาวางลงไปเดิอีกหน ก่อนจะนั่งก้มหน้าเสียบๆ อีกครั้ง

ปีย์วราถอนใจออกมาเบาๆ คิดว่าภวนัยคงมีอะไรในใจ เธอเลย ทำเป็นไม่สนใจทำงานของตนเองต่อไปเรื่อยๆ แม้ใจจะอี๊ดอ๊ดกับบรรยากาศ แบบนี้ก็ตามที่ จนกระทั่งเวลาผ่านไปพักใหญ่ อยู่ๆ เสียงนุ่มทุ้มของนายแพทย์ หนูมีใหญ่ก็ดังขึ้นมา

“ผมเพิ่งเสียบคนไข้ไปในห้องผ่าตัด เด็กอายุไม่ถึงสิบขวบด้วยซ้ำ”

หญิงสาวเข้าใจทันทีว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ภวนัยนั่งไปแบบนี้ “คุณหมอมทำดีที่สุุดแล้วคะ”

“คุณไม่เข้าใจ แม่เด็กพาเด็กซิมอเตอร์ไซค์ย้อนศร แถมหมวกกันน้อก หรือเครื่องป้องกันอะไรสักอย่างก็ไม่มี ทั้งๆ ที่เรื่องนี้คนเป็นพ่อเป็นแม่ต้อง รู้ดี เข้าใจดี มันป้องกันได้ แต่ทำไมไม่ทำกัน...” ภวนัยพูดยาว ความรู้สึก ตอนนั้นทั้งขมขื่นทั้งโมโห เพราะเด็กที่เพิ่งเสียบไปอายุรุ่นราวคราวเดียวกับ ลูกชายของเขา

ปีย์วารานั่งเสียบ ภวนัยแค่ต้องการระบาย เขาไม่ต้องการความเห็น หรือการโต้แย้งใดๆ หญิงสาวนั่งมองนายแพทย์ใหญ่อย่างเข้าใจ และเหมือน เขาจะรู้ตัวว่ากำลังพูดอยู่คนเดียว จึงเงยหน้าขึ้นมาสบตาเธอ

“ขอบคุณคุณมากนะที่ยอมรับฟังคำบ่นน้ำบอกจากผม ผมคงมาทวง
การทำงานของคุณสินะ” แพทย์หนุ่มใหญ่ลุกขึ้นยืนอย่างเก้อๆ “ขอบคุณ
สำหรับกาแพ่ด้วยครับ มันรสชาติดีมาก”

“ค่ะหมอ”

“ผมไปก่อนดีกว่า” เขาพูดจบก็เดินออกไปจากห้องเงียบๆ เหมือน
ตอนที่เข้ามาไม่มีผิด

บิ๋ยวราถอนใจเบาๆ รู้สึกดีเหลือเกินที่ได้รู้ว่ายังมีหมอดีๆ แบบนี้อยู่
อีกคน

๒

เช้าวันนี้ก็เหมือนเช่นทุกวันที่ผ่านมา ปี๋ยวราคือคนแรกที่ได้เห็นแสงแรกแห่งอรุโณทัยก่อนใครๆ แสงสีส้มเรืองรองทอดไกลจากขอบฟ้าทุกสรรพสิ่งบนโลกแห่งนี้ล้วนรอและต้องการแสงนี้ เมื่อมีแสงสาดส่องดอกบัวผุดเกิดจากโคลนตม ดอกไม้ก็เริ่มเบ่งบาน อวดความงามราวกับการเกิดใหม่ แตกต่างจากชีวิตของเธอในตอนนี้นัก เพราะมันดูเป็นสีหม่นเทา ขาดสีสัน และช่างแสนสงบราบเรียบ มีความสุขไปตามอัธยา

แต่เธอก็ควรพอใจกับชีวิตในช่วงนี้มิใช่หรือ ในเมื่อหน้าที่การงานก็ไปได้ดี ไม่มีปัญหาอะไรมาทรมานใจให้หมองหม่น เงินทองก็พอกินพอใช้ แม้จะเหลือเก็บไม่มากแต่ก็ไม่เดือดร้อนจนต้องใช้เดือนชนเดือน หญิงสาวเงยหน้าทอดสายตามองออกไปยังนอกหน้าต่างบานกว้าง เมื่อก่อนเธอยิ้มทุกครั้งที่เห็นห้องฟ้ากว้าง เพราะเธอรู้ว่ามิใครบางคนอยู่บนนั้น แต่ตอนนี้แค่เห็นเพียงแวบน้ำตาลก็พานจะไหลออกมา

เสียงปิดเปิดประตูทำให้สองนางพยาบาลสาวที่นั่งทำงานกันอยู่เสียบๆ หันไปมอง

“คุณหมอ” ศิริลุกขึ้นทักทายนายแพทย์ใหญ่ทันทีที่เขาเปิดประตูเข้ามาในห้องกระจกแห่งนี้ “มีอะไรหรือเปล่าคะ”

ภูวนัยทำสีหน้าราบเรียบก่อนจะมองไปที่เคาน์เตอร์ที่พยาบาลนั่งทำงานอยู่ด้วยสายตาที่ดูว่างเปล่าเหมือนมองทะลุผ่านคู่สนทนาไปไกลตามแบบฉบับของนายแพทย์หลายๆ คน

“วันก่อนผมแวะมาคุยกับหัวหน้าตึกคุณที่นี่ ไม่มั่นใจว่าลืมปากกาไว้ไหม”

“ปากกาคุณหมอมีลักษณะเป็นอย่างไรคะ เตียวดิฉันจะลองถามหัวหน้าท่านให้ตอนส่งเวร” ปีย์วราเอ่ยถามเบาๆ เมื่อเห็นว่าภูวนัยยังมอมมายังเคาน์เตอร์ที่เธอนั่งทำงานอยู่

“ปากกาหมึกซิมี่ห้อ lamy ครับ สีกาแฟ”

“ดิฉันไม่เห็นนะคะ” ศิริเปิดลิ้นชักออกดู เพราะตามปกติหากเจ้าหน้าที่ลืมของไว้แล้วมีใครพบเจอก็จะใส่ไว้ในลิ้นชักตรงเคาน์เตอร์นี้

“ไม่เป็นไรครับ” ภูวนัยเหลือบตาขึ้นมาสบตาปีย์วราเพียงนิด ก่อนจะหมุนตัวกลับและเดินออกไปทางเก่าที่เพิ่งเดินเข้ามา

ศิริรีบเดินไปมองตามนายแพทย์ใหญ่ผ่านประตูกระจกจนลับตาไปก่อนจะหันกลับมาเยี่ยมกริมใส่ปีย์วรา “วันนี้เราโชคดีนะปีย์ ได้เจอพระสังข์ด้วย”

หญิงสาวเลิกคิ้ว ทำหน้าสงสัยทันทีเมื่อได้ยินที่ศิริเรียกนายแพทย์ภูวนัย “ทำไมเรียกคุณหมอตานแบบนั้นล่ะ”

“ปีย์ไม่เห็นหรือ ผิวชาวเหลืองยังกับทอง หน้าตาหล่อเหลาขนาดนั้น และที่สำคัญสาวๆ ชนนานนามให้ลับหลังว่าพระสังข์ก็เพราะความใจดี ความมีเมตตาของท่าน เห็นหน้าหนึ่งๆ ทำดูแบบนั้นพอถอดรูปออกมายิ้มที ทำเอาสาวๆ ใจแทบละลายกันไปทั้งตึก” ศิริทำสีหน้าเคลิ้มฝันใส่เพื่อนรัก

“อย่าบอกนะว่าศิริเองก็หลงเสน่ห์คุณหมอตานอีกคน”

“ก็ชอบ...” ศิริลากเสียงยาว “ชื่นชมแบบดาราหนังร้องไว้ แต่คงไม่มี

วาสนาได้มาคู่กันหรือ แต่หากพระพรหมท่านจะดลใจให้ได้มาก็เอานะ ถึงจะมีลูกติดเป็นพ่อม่ายเมียตาย แต่ด้วยฐานะทางการเงินและหน้าที่การงานของคุณหมอตาน เราก็สามารถมองข้ามข้อเสียเล็กๆ น้อยๆ ที่ว่านี่ไปได้ทันที”

ปีย์วราอดซ้ำไม่ได้ พลังสายหัวให้แก่ความคิดของศจี

“อิจฉาปิเนอะ” อยู่ๆ ศจีก็พูดพาดพิงถึงบราลีขึ้นมาเสียอย่างนั้น “มีแต่ผู้ชายดีๆ มารุมจีบ”

“ก็บีเขาสวย”

“เราว่าปีย์สวยกว่าอีก นี่ถ้าไม่มีละ...” ศจีชะงักไปเพียงนิด เก็บคำว่า ‘ลูก’ ไว้ในปาก ก่อนจะปรับสีหน้าให้ยิ้มแย้มแจ่มใส และพูดต่อเพื่อปกปิดพิรุณในใจ “นี่ถ้าได้แต่งงานทำผมแบบบีเขาเสียหน่อย เราว่าสูสีหาคนชชนะ ยกเลยทีเดียว”

“เราไม่แข่งกับใครหรือ ทำงานหาเงินดีกว่า เพื่ออายุเยอะแล้วเขาให้ออกจากงานจะได้ไม่ต้องเดือดร้อนออกไปรับจ้างรายวัน หรือนั่งขายของตามตลาดนัด”

“แหม เสียตายความสาวความสวยของปีย์จริงๆ เลย นี่ถ้าเราสวยกว่านี้อีกนิดนะ เราคงมีผู้ชายมาให้เลือกมากกว่านี้แน่ๆ” ศจีบ่นอุบอิบไปเรื่อยๆ ก่อนจะเดินมานั่งทำงานในหน้าที่ของตนเองต่อ

“แล้วตอนนี้มีมาให้เลือกกี่คนล่ะ” ปีย์วราถามอย่างซันๆ

ศจีถอนใจดั่งเฮือก “คนเดียวนะสิ แม้ไม่ชอบใจนัก แต่จะตัดทิ้งก็ไม่ได้ กลัวไม่มีใครเข้ามาอีก”

“แล้วทนคบกันไปแบบนี้หรือ”

“แหม ก็ไม่ถึงขนาดนั้นเสียหน่อย เราไม่ได้ทนขนาดนั้นนะปีย์ เราแสดงออกอย่างเต็มที่เลยว่าเราเป็นยังไง ไม่อยากเสแสร้งแกล้งทำ เราเป็นยังไงก็แสดงออกไป ถึงเขาจะไม่ได้ดีเลิศร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือหล่อเหลาแบบแฟนคนอื่นเขา ข้อเสียเขาก็มีมากอยู่ แต่เขาก็คือคนที่รักเรา และอดทนกับ

ความเป็นตัวเราได้ เราถึงตัดเขาไม่ลงนี่ไง”

“แล้วศจ็รักเขาหรือเปล่า”

ศจ็ยกไหล่ “ไม่รู้สิ คงชอบๆ มั้ง ก็ค่อยๆ ไปจนกว่าจะเจอใครที่ดีกว่า แล้วปียล์ละ ไม่คิดจะมีใครใหม่หรือไง ให้เขามาคอยดูแลตัวเอง ดูแลลูก”

ปียร์วราก้มหน้าหลบสายตา พร้อมกับลงมือเขียนบันทึกต่อทันที “ไม่ละ อยู่แบบนี้ก็มีความสุขแล้ว”

ศจ็หรีตามองท่าที่ตัดบทของเพื่อนร่วมงานก่อนจะหันไปทำงานของตนเองต่อไปอย่างเข้าใจ ปียร์วราค่อนข้างเก็บตัวและไม่ค่อยเล่าเรื่องราวส่วนตัวให้ใครฟังมากนัก แม้จะมีชาวเสี่ยหายมากมายขนาดไหน ปียร์วรา ก็ไม่เคยแก้ต่างหรือแก้ตัวเลยสักครั้ง

ส่วนตัวของศจ็เองนั้น ตอนแรกเธอก็ตั้งป้อมกับปียร์วราอยู่เหมือนกัน ตอนที่หญิงสาวเพิ่งเข้ามาทำงานที่นี่ใหม่ๆ เพราะด้วยข่าวลือที่ไม่ค่อยโศกาสักเท่าไรนักของปียร์วรา และการเป็นเด็กฝากของรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลที่ไม่ได้ผ่านการคัดเลือกเหมือนพยาบาลคนอื่นๆ เขา เลยทำให้ใครต่อใครต่างพากันหลีกเลี่ยงไม่คบค้าสมาคมด้วย แต่พอมาทำงานด้วยกัน เข้าจริงๆ ศจ็ก็แทบลืมเลือนเรื่องราวที่ได้ยินมาทั้งหมดไป เพราะความตั้งใจและใส่ใจในการทำงานของปียร์วรา อีกทั้งหญิงสาวก็สงบเสถียรและมีน้ำใจช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนร่วมงานโดยไม่เลือกว่าใครเป็นใคร แม้แต่แม่บ้านและคนทำความสะอาดก็ไม่เว้น

การรับส่งเวรก็เหมือนเป็นการส่งต่อหน้าที่และความรับผิดชอบให้แก่ทีมพยาบาลที่จะมารับเวร ทุกคนทราบข้อมูลการเจ็บป่วยของผู้ป่วย ซึ่งประกอบด้วยประวัติวินิจฉัยโรค การส่งตรวจ และการรักษาพยาบาลที่ผู้ป่วยควรได้รับอย่างต่อเนื่อง และยังเป็นการเตรียมข้อมูลที่เป็นสาระสำคัญของผู้ป่วยโดยมีการสื่อสารข้อมูลต่างๆ ในแต่ละเวรด้วยวาจาหรือการบันทึก

มีการประชุมปรึกษาหารือกัน ทำให้ผู้ป่วยได้รับการแก้ไขปัญหาค

ทางการพยาบาลและการดูแลรักษาอย่างต่อเนื่องในแต่ละเวรช่วยให้สามารถวางแผนในการดูแลผู้ป่วย ซึ่งส่งผลต่อความถูกต้องและความต่อเนื่องในการดูแลรักษา สามารถติดตามและตรวจสอบงานการพยาบาลที่ได้ดำเนินการให้แก่ผู้ป่วยไปแล้วในช่วงเวลานั้นๆ รวมทั้งมอบหมายงานให้เวรต่อไปได้อย่างเหมาะสม

บราลีนางพยาบาลสาวหน้าแหล่มรูปร่างสะอึดสะอင့်เดินปรี๋เข้าไปหา ปีย์วราหันทน์ที่มีโอกาส “ปีย์...”

“ว่าไงปีย์” ปีย์วราหันทน์มาส่งยิ้มให้เพื่อนสนิทพร้อมกับหยิบกระเป๋าทือ และถุงใส่ของของตนออกมาจากตู้เก็บของส่วนตัวเพื่อเตรียมกลับบ้าน หลังจากส่งเวรฯ เรียบร้อยแล้ว

“เรามีเรื่องอยากจะปรึกษาปีย์หน่อย” บราลีจับมือปีย์วรามายกเข้าหาทางร้อนใจผสมกับเขินอายพิกล

“มีอะไรหรือ”

บราลีมองไปรอบตัว ก่อนจะยกข้อมือขึ้นมาดูเวลาจากนาฬิกาที่สวมติดข้อมืออยู่ “เราไม่กวนเวลาปีย์มากหรอก ปีย์ฟังปีย์หน่อยนะ”

“อืม มีอะไรก็ว่ามาสิ”

“ปีย์ว่าผิดไหม ถ้าเราจะจีบผู้ชายก่อน”

หญิงสาวมองใบหน้าแดงระเรื่อของเพื่อนรักด้วยความประหลาดใจ แกมสงสัยทันที นึกในใจว่าใครกันหนอที่ทำให้บราลีเป็นไปได้ถึงขนาดนี้

“ชอบเขามากหรือไง ผู้ชายคนนั้น” หญิงสาวถามเพื่อนรักเหมือนหยิ่งเชิง ก่อนจะรับคำตอบเป็นการพยักหน้าใดๆ ตอบกลับมา

“ชอบที่สุดเลย เราไม่เคยชอบใครแบบนี้มาก่อนเลยปีย์ แค่มานั่งใกล้ๆ ไม่ต้องพูดอะไร หัวใจเราก็เต้นผิดจังหวะ วูบๆ ใจสั่นหวิว รู้สึกคล้ายจะเป็นลมให้ได้เลย”

“ได้เจอกันอีกหรือ”

“อืม เราไปงานเลี้ยงที่พี่นงษ์ชวน ปีย์...ขนาดพี่เขาใส่เสื้อยืด กางเกงยีน

ธรรมดา เขายังโดดเด่นกว่ากระแทกตาเราก่อนใครๆ เลยเชื่อไหม ตอนที่อยู่ในงานเราแทบไม่ได้มองคนอื่นเลย”

“แล้วทางนั้นล่ะ” หญิงสาวเล็กก็ถามอย่างใคร่รู้เมื่อเห็นท่าทีของเพื่อนรัก

บราลีหน้าสลดลงทันที ก่อนจะทำท่าหนักอกหนักใจขึ้นมา “นิ่งๆ นะ แต่เขาก็คุยกับเราดี หรืออาจจะเป็นเพราะเราไปกับพี่น้องก็ได้ เขาเลยสงวนท่าทีไม่ได้แสดงออกอะไรกับเรา เอาไงดีปีย์ เราต้องทำให้เขารู้ใช้ไหมว่าเราไม่มีใคร ไม่ได้เป็นอะไรกับพี่น้อง แล้วการจีบผู้ชายก่อนมันไม่น่าเกลียดหรือคะเนอะปีย์เนอะ”

“ไม่หรอก ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรประเจิดประเจ้อเกินไป อีกร่างก็ทำไปเพราะชอบเขาจริงๆ ไม่ใช่หรือ การที่ผู้หญิงจะเริ่มต้นก่อนในสมัยนี้ก็ไม่ใช่แปลกหรือคะ อีกร่างเราเชื่อว่าผู้ชายคนนั้นไม่มีทางที่จะไม่ชอบบีแน่ๆ บีเพื่อนเราสวยน่ารักน่าใครขนาดนี้”

“ปีย์อะ อย่าชมกันเองสิ นี่เรายังคิดอยู่ว่าถ้าเราจะโทร. ไปหาเขาก่อน โทร. ไปทักทาย โทร. ไปชวนเขากินข้าวบ้าง ปีย์ว่ามันน่าเกลียดไหม”

“ก็อย่าทำให้บ่อยจนน่ารำคาญสิ ลองโทร. ไปสักหนสองหนก่อนก็ได้ หรือไม่ก็ส่งข้อความไปหา ดูท่าทีเขาก่อน แต่เราว่า...แค่หนสองหนเขาคงรู้แล้วล่ะว่าบีเปิดทางทอดสะพานให้เขาแล้ว”

“เฮ้อ ไม่เคยเป็นแบบนี้กับใครมาก่อนเลยนะ แต่กับคนนี้เราพูดไม่ถูกเลย”

“หล่อมากละสิ” ปีย์วราเข้าพร้อมกับเอาไหล่กระแทกต้นแขนเพื่อนเบาๆ

“หล่อมมาก แถมโพรไฟล์ที่สุดๆ เป็นนักบินเอฟ-๑๖ นอกจากฝีมือดีแล้วยังได้ชื่อว่ามีชั่วโมงบินสูง ผ่านการบินกับเครื่องบินขับไล่มาแล้วหลายร้อยชั่วโมง เกือบระดับที่อปเลยเชียวนะ ประวัติการบินดีเยี่ยม พี่นทร์เล่าว่าขึ้นป้ายชื่อแทบทุกหลักสูตรเลย”

“ซบเอฟ-๑๖ ด้วยหรือ แสดงว่ามีมือไม่เบา”

“ช่วยย...นี่ก็เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศเมื่อต้นปีนี่เอง เรียนเก่งจนได้เหรียญทองเลยนะ” บราลีเล่าอย่างภูมิใจภูมิใจในตัวนักบินหนุ่มคนนั้น จนปียว์รายังอดทิ้งตามไปด้วยไม่ได้ แม้จะมีบางจุดที่เริ่มสะกิดใจเธอมากขึ้นทุกครั้งที่ได้ข้อมูลของนักบินหนุ่มคนนี้ก็ตามที่

“แล้วนิสัยใจคอละ”

“ปียว์ก็รู้ พวกนี้เขาโอ้โก้สูงจะตาย ความมั่นใจสุดโต่ง เพราะเขาถือว่าเขาเป็นคนเหนือคน แถมคนนี่เพื่อนๆ ยังให้ฉายาเขาว่าเดวิลลิก ปียว์คิดว่าคนที่ได้ฉายานี้เป็นยังไงละ ถ้าไม่ใช่หล่อ ร้าย แชนด์ซั่ม”

หญิงสาวมองใบหน้าที่เหมือนจะแสดงความภูมิใจของบราลีก่อนจะรู้สึกแปลบที่หัวใจ รู้สึกเหมือนกำลังถูกตอกย้ำให้กลับไปคิดถึงใครบางคนอีกครั้ง

‘คงไม่ใช่เขาแน่ ไม่ใช่แน่ๆ ฉายา Call Sign^๔ ที่ใช้เรียกขานอาจเหมือนกันโดยบังเอิญก็เป็นไปได้’

“ปียว์ ปียว์เป็นอะไร อยู่ๆ หน้าก็ซีดแบบนี้”

“ปะ...เปล่า ว่าแต่จะลองเล่นกับไฟหรือบี ไม่กลัวเจ็บหรือไง” พอหลุดปากพูดประโยคนี้ออกไป ปียว์ราก็เหมือนถูกหมัดที่มองไม่เห็นซัดเข้ามาเต็มๆ จนเจ็บไปทั้งใจ ประโยคนี้ที่พี่สาวของเธอเคยพูด เคยเตือนเอาไว้แล้วแท้ๆ แต่เธอก็ไม่เคยฟัง ไม่เคยกลัว เพราะคิดว่าความรักจะเอาชนะทุกอย่างได้

“ถึงแม้ว่าไฟมันจะร้อน มันจะอันตราย แต่มันก็อบอุ่นและสวยงามนะปียว์ ปียว์ต้องช่วยรานะ นะ นะปียว์นะ”

ปียว์ราหัวเราะเสียงขึ้นในลำคอ “เราจะช่วยอะไรบีได้ละ ตัวเราเองก็ยิ่งแทบจะเอาตัวไม่รอด บีก็รู้”

“น่านะ อย่างน้อยก็คอยเป็นที่ปรึกษา เป็นแรงใจ กำลังใจ หรือเป็น

^๔ Call Sign คือฉายาที่รู้จักกันในหมู่นักบินด้วยกัน

คนรับฟังก็ได้”

“อืม...” ปีย์วรารับคำอย่างเสียไม่ได้เมื่อเห็นสีหน้าที่จริงจังของบราลี นึกอยากจะเห็นหน้าผู้ชายคนดังกล่าวเหลือเกินว่าหล่อเหลาน่าสนใจขนาดไหน ถึงทำให้บราลีหลงใหลหลงใญ่ไปได้ขนาดนี้ และเป็นคนเดียวกับคนที่เธอหวั่นใจอยู่ตอนนี้หรือเปล่า

“ทาวเวอร์ นี่คือ เจ-ชาร์ก พร้อมออกปฏิบัติการ”

“เจ-ชาร์ก ให้คุณใช้รันเวย์ ๒๒ ไปได้ที่ ๑๕,๐๐๐ ฟุต”

“รันเวย์เคลียร์”

“รันเวย์เคลียร์”

ทันทีที่การสื่อสารทางวิทยุจบลง เอฟ-๑๖ ของผู้บังคับฝูงก็แผดเสียงกัมปนาทพร้อมพ่นเปลวเพลิงสีแดงออกมาจากท่อไอพ่น เพียงสองวินาที มันก็พุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า

อีกมุมหนึ่งของกองบิน เจ้าหน้าที่ภาคพื้นดินกำลังทำงานอย่างระมัด-
เขม้นเพื่อส่งฝูงเครื่องบินขับไล่ที่ทันสมัยที่สุดของกองทัพอากาศไทยขึ้นสู่
ท้องฟ้าเพื่อฝึกสกัดกั้นข้าศึก

ที่ห้วงรันเวย์ เอฟ-๑๖ อีกสามลำกำลังวอร์มเครื่องยนต์ที่แท้ก็วิ่ง
รอกอบังคับการบินอนุญาตเทกออฟจนเสียงดังกระหึ่ม

เหตุการณ์ข้างต้นรวมทั้งคำสนทนาในห้องบริฟเป็นเพียงสถานการณ์
จำลองที่อาจเกิดขึ้นกับนักบินเอฟ-๑๖ ไนส์โมสรนักบิน เมื่อตกอยู่ในภาวะ
สงคราม แต่บทสนทนาทางวิทยุก็แสดงถึงความรวดเร็วของปฏิบัติการทาง
อากาศ เหมือนสถานการณ์นั้นได้เกิดขึ้นจริงๆ

เวลาผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดเครื่องบินรบทั้งสี่ลำก็บินกลับฐานอย่าง
ปลอดภัย เมื่อช่างเทคนิคภาคพื้นดินรับเครื่องบินเข้าจุดจอด ระบบคอม-
พิวเตอร์ของเครื่องบินจะรายงานสถานะทั้งหมดของเครื่อง และแสดง
บริเวณที่ต้องตรวจสอบ หรือเปลี่ยนอุปกรณ์ผ่านเครือข่ายวาย-ฟาย เข้าสู่

คอมพิวเตอร์พกพาของช่างเทคนิค ทำให้ทำงานได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งนับว่าเป็นเทคโนโลยีซ่อมบำรุงที่ทันสมัยที่สุดของกองทัพอากาศในขณะนี้

เครื่องบินรุ่นใหม่และเกือบจะทันสมัยที่สุดในเมืองไทยเคลื่อนเข้ามาจอด นักบินหนุ่มในชุดนักบินสวมทับด้วย G-Suit หรือ Anti-G Suit^๕ ก้าวลงมาจากรถพร้อมฮาร์ดิสก์ที่ถอดออกจากเครื่อง เพื่อนำข้อมูลภารกิจที่บันทึกการบินไปทบทวนในห้อง De-Brief ก่อนส่งมอบเครื่องบินลำดังกล่าวให้แก่ทีมช่างประจำเครื่องต่อไป

เบื้องหลังของความฉลาดและองอาจของชุดนักบินรบที่เห็นมักถูกซ่อนไว้ภายใต้อุปกรณ์ด้านความปลอดภัยให้แก่นักบิน ซึ่งนักบินทุกคนจะต้องฝึกและเรียนรู้การใช้อุปกรณ์เหล่านี้ให้เป็น เพราะหากเกิดความผิดพลาดขึ้นเพียงเสี้ยววินาที ย่อมหมายถึงการสูญเสียชีวิต นักบินรบจึงมีเป้าหมายว่า Mission first, but Safety before ภารกิจมาก่อน แต่ความปลอดภัยก็ต้องมาก่อนเสมอ

ชายรูปร่างสูงใหญ่ที่กำลังเดินกลับมาขึ้นรถบัสที่มาจอดรอท่าอยู่ก่อนแล้ว เข้มหน้าดวงตาใต้คิ้วหนามองด้วยความรู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาช่างประจำเครื่องที่เข้ามารับเครื่องต่อจากเขาเมื่อครู่เหลือเกิน คลับคล้ายคลับคลาคุ้นหน้าเหมือนเคยเจอเจอกันมาก่อน แต่นายช่างเครื่องคนดังกล่าวกลับทำเหมือนกำลังหลบหน้าหลบตา และไม่ต้องการสนทนากับเขาเหมือนคนไม่คุ้นกันมาก่อน นั่นยิ่งทำให้ปริศนาลึกลับมากขึ้นไปอีก

ชายหนุ่มยังเข้มหน้ามองไปทางช่างเครื่องคนดังกล่าว ในขณะที่ขยับตัวนั่งเอนหลังสบายๆ บนเบาะรถบัสขนาดเล็กที่ดัดแปลงทำที่นั่งขึ้นใหม่ทั้งหมด เพื่อให้เหมาะสมกับการแต่งกายของนักบินระหว่างรอให้นักบินร่วมฝูงบินมาขึ้นรถ

---

^๕ จีสูท หรือ แอนติจีสูท ช่วยป้องกันนักบินไม่ให้เข้าสู่ภาวะแบล็กเอาต์ หรือจี-ล็อก เมื่อทำการบินในท่าทางการบินที่มีค่าจีสูงๆ

“วันนี้ไม่ทิ้งลายเลยนะไอ้พาย”

ผู้บังคับฝูงอย่าง นาวาอากาศโท กลวัชร ดุจดั่งเพชร ก้าวขึ้นมาหนึ่ง
ลงข้างๆ ลูกฝูงที่ขึ้นมาหนึ่งรออยู่บนรถก่อน ขณะที่นักบินคนอื่นๆ เดินตาม
ขึ้นมาติดๆ

“ผมมีผู้ฝูงดีครับ”

“ไอ้มันนี่ประจบครับพี่หลาม อย่าไปเชื่อมันมาก” นาวาอากาศตรี
บวรภัก นาควัฒน์ นักบินหนุ่มอีกคนเอ่ยขึ้นทันที

“เพราะปากแบบนี้ไม่ใช่หรือ สาวๆ ถึงตามกันเกร่อ” กลวัชรหันไป
ยกคิ้วให้ลูกฝูงอย่างปวิมที่ยังมองตรงไปยังลานบินที่มีช่างเครื่องมากกว่า
สิบนาย จนเขาสั่งได้เห็นแล้วมองตามไป “มีอะไรหรือเปล่าพาย”

“ผมคุ่นหน้าช่างเครื่องของพี่หลามครับ”

“คนไหนวะ”

“คนนั้นไงครับ คนที่กำลังเดินก้มหน้าไปที่เครื่อง ผมคุ่นหน้าอยู่ แต่
ไม่แน่ใจว่ารู้จักหรือเปล่า”

“อ้อ เอกชัย เมื่อก่อนก็เป็นนายช่างอยู่ที่นั่นะ แต่ย้ายเข้าไปเรียนอะไร
สักอย่างนี้แหละ เพิ่งกลับมาประจำที่นี้ไงๆ กับตอนที่พวกเราฝึกกลับมา
นี้แหละ”

“คนนี้หรือเปล่า ที่เขาว่าเปิดอู่จนรวย แถมแฟนสวยสะเด็ด”

“ใช่ครับ เห็นเขาว่าเป็นพริตตีเก๋เสียด้วย”

“เฮ้ย จริงหรือวะ” กลวัชรหันไปถามลูกฝูงอย่างไม่เชื่อหู “เอกชัย
ดูนี่ๆ เหยๆ ไปทำอาชีพไหนวะ ถึงไปคว่าเอาพริตตีมาเป็นเมียได้”

“ฮ่าๆ ก็เพราะนี่ๆ เหยๆ ขยันทำงานจนรวยไงเล่าครับ ถึงได้สาวๆ
ไปกอด กลิ้งกลอกพุดไปเรื่อย ออกบินเป็นว่าเล่น เข้าบิน บ่ายประชุม
อย่างพวกเรา สาวๆ เขากลัวจะไปหักอกเขาเอา เขาเลยไม่เอาเรา” บวรภัก
หัวเราะร่วนขณะที่บอกเล่า

แต่ในขณะที่ทุกคนกำลังพุดคุยกันอย่างใครู้รู้ในเรื่องของเอกชัย

นัยน์ตาของปวิมกลับวาวโรจน์ กรามขบกันแน่นจนขึ้นสัน สายตาดูวาว
จ้องมองไปที่นายช่างที่เดินวนอยู่รอบเครื่องปั้น หากดวงตาของปวิมคือมีด
ปานนี้ร่างกายของเอกชัยคงขาดออกจากกันเป็นชิ้นๆ เลือดไหลนองไปทั่วตัว
เมื่อความทรงจำแต่หนหลังได้ย้อนกลับคืนมาอีกหน เพราะแบบนี้เองเขา
ถึงคู้หน้าคู้ตาเหมือนเคยเจอกันมาก่อน ที่แท้ก็คู่กรณีเก่านี้เอง!

‘เกือบสองปีแล้วสินะ’ ชายหนุ่มกำมือแน่นจนขึ้นสันกระดูก เขาถูก
สวมเขาจากผู้หญิงที่เขารัก จากผู้หญิงที่เขาไว้ใจ และมอบหัวใจให้ไปทั้งดวง
แต่เธอกลับไม่เห็นค่าของมัน ปวิมสะบัดหน้าหนี เพราะไม่ต้องการหรือฟื้นฟู
ความทรงจำที่เขาพยายามจะลืมขึ้นมาอีกหน แต่ถ้ามันลอบออกจากใจได้ง่ายๆ
เขาก็คงจะไม่เจ็บแบบนี้

เพราะมัวแต่ก้มหน้าก้มตารีบเดินเพื่อจะได้ไปขึ้นเวรให้ทันเวลา เลย
ไม่ได้เงยหน้ามองใครต่อใคร และไม่ทันระวังตัวเมื่อเดินมาถึงมุมตึกที่มี
ทางเชื่อมต่อไปยังอาคารพักของผู้ป่วย ปีย์วราชนเข้ากับริ่งสูงโปร่งของใคร
บางคนที่เลี้ยวออกมาจากมุมตึกเข้าอย่างจัง ตีว่าอีกฝ่ายมันคงไม่มีเซเลียมหลัก
เหมือนเช่นที่เธอเป็น แถมยังช่วยจับพยางค์ไม่ให้เธอล้มลงไปกองอยู่กับพื้น
อีกด้วย

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ” หญิงสาวรีบเอ่ยปากขอโทษทันที ก่อนจะรีบเงย
หน้าขึ้นไปมองคู่กรณี “คุณหมอ...เอ่อ ดิฉันต้องขอโทษด้วยนะคะ ไม่ทัน
เห็นจริงๆ”

“ไม่เป็นไรครับ ว่าแต่คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“มะ...ไม่ค่ะ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะคะ ปีย์ เอ่อ ดิฉันชุ่มซ่ามเอง”
ปีย์วราศ่อยๆ ขยับถอยห่าง ทำให้มือใหญ่ที่มีนิ้วเรียวยาวสวกรวากับนิ้วของ
ผู้หญิงคลายออกจากต้นแขนของเธอ ไปตกอยู่ที่ข้างกายของเจ้าของ

“จะรีบไปขึ้นเวรหรือครับ” ภูวนัยเอ่ยถามเสียงนุ่ม

หญิงสาวพยักหน้ารับ ก่อนจะคิดว่าเขาคือนายแพทย์ใหญ่อาวุโส

กว่าตนเองนัก “ค่ะ”

“ถึงจะรีบแค่ไหน ก็ต้องระวังตัวเองด้วยนะครับ อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ ทุกวินาที”

“ค่ะ” ปีย์วรา ก้มหน้าพิมพ์คำตอบรับเสียงเบา รู้สึกเหมือนกำลังโดน ผู้ใหญ่ตำหนิเอาก็ไม่ปาน ก่อนจะเห็นว่าภวนัยก้าวหลบไปยืนชิดผนังเหมือน จะเปิดทางให้เธอเดิน

“เชิญครับ เดี่ยวจะไปขึ้นเวรสาย”

ปีย์วราเตรียมจะก้าวเข้าไปอยู่แล้วเชียว แต่เพราะอะไรไม่รู้ทำให้ หญิงสาวต้องเงยหน้าขึ้นไปสบตากับภวนัยอีกหน “คุณหมอเจอปากกาหรือยังคะ” รอยยิ้มบางๆ ปรากฏที่มุมปากให้หญิงสาวเห็นทันที

“ไหนใครว่านายแพทย์ภวนัยยิ้มยาก ไม่ใช่เสียหน่อย!” หญิงสาวคิด ในใจระหว่างที่ยืนจ้องมองนายแพทย์ใหญ่ซึ่งยืนอยู่เบื้องหน้า

“ยังครับ” น้ำเสียงนุ่มๆ ตอบกลับมาแทบจะทันทีพร้อมกับรอยยิ้ม น้อยๆ ที่มุมปากเหมือนเช่นที่เข้าไปเมื่อครู่

ปีย์วรา ก้มหน้าหลบ นึกถึงคำพูดของศศิทันที ว่าใครเห็นรอยยิ้มของ นายแพทย์หนุ่มใหญ่ท่านนี้เข้าก็ทำเอาใจละลายทุกคน “งะ...งั้นเดี๋ยวดิฉันจะ ถามหัวหน้าตึกท่านให้หะคะ”

“ครับ ผลากด้วยนะครับ”

“ค่ะ” ปีย์วรา เงยหน้าขึ้นไปส่งยิ้มให้นายแพทย์ใหญ่ ก่อนจะก้มศีรษะ เล็กน้อยและเดินออกไปทันที โดยไม่ทันเห็นว่ามีสายตาของเขามองตามหลัง ไปจนเธอเดินลับสายตา

ปีย์วรา ดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือของตนเองอีกหนพร้อมๆ กับรู้สึก โลงใจหนักที่ตนเองมาทันเวลาพอดี หญิงสาวเปิดประตูเข้าไปในห้องพักร พยาบาลแล้วก็ประหลาดใจเมื่อเห็นว่าใครนั่งอยู่ เนื่องจากช่วงนี้เป็นช่วง รอยต่อของการส่งเวรและเป็นช่วงที่วุ่นวายที่สุด แต่บราลึกลับมานั่งหลบ อยู่ในห้องพักรพยาบาลแบบนี้

“อ้าว ปี! ทำไฉมานั่งอยู่ตรงนี้ล่ะ”

บราลีทำหน้าอัสปีย์วราทันที “พอดีงานเสร็จแล้วเลยแอบมานั่งพักขาเสียนหน่อย”

“อึม” หญิงสาวพยักหน้ารับไปอย่างนั้น เพราะไม่รู้จะพูดอะไรดี ก่อนจะเดินเอากระเป๋าถือไปเก็บในล็อกเกอร์ส่วนตัว เตรียมตัวออกไปปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง แต่พอเหลือบตาไปเห็นว่าบราลียังนั่งทำหน้าที่อยู่ที่ยังเดิม จึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากถามไถ่อย่างมีน้ำใจ “มีอะไรหรือเปล่าปี”

บราลีถอนหายใจดังเฮือก “เราลองส่งข้อความไปหาเขาแล้ว แต่เขาไม่ตอบกลับมา”

หญิงสาวยื่นส่งโทรศัพท์ให้เพื่อนดูข้อความดังกล่าว

“เจ้าตัวยังไม่เห็นเลยนี่ ถ้าเขาเห็นเขาคงจะรีบตอบกลับมาเองแหละ”

“ปีย์...” บราลิลากเสียงเรียกขานเพื่อนรัก “เราส่งไปตั้งแต่เช้า นี่มันเย็นค่าแล้วนะ มันก็ชั่วโมงเข้าไปแล้ว เขาจะไม่ได้หยิบจับโทรศัพท์เลยเชียวหรือ”

“ใจเย็นๆ ลีปี ทางนั้นเขาอาจประชุมหรือขึ้นบินอยู่ก็ได้” ปีย์วราเดินเข้าไปวางมือบนไหล่เพื่อนสาว “ริจะมีแฟนเป็นทหารก็ต้องทำใจนะ บางทีงานเขาก็มีมากมายจนแทบหาเวลาให้เราไม่ได้”

“รู้อยู่แหละเรื่องนี้ หน้าทีการงานของเขาก็คล้ายกับเรา แต่นี่มันเกินไปหน่อยไหม สิบสองชั่วโมงแล้วนะปีย์...”

ยังไม่ทันที่จะพูดจบประโยค โทรศัพท์ของบราลิก็กิ่งเสียงเตือนขึ้นมาว่ามีข้อความเข้ามาพอดี เจ้าตัวจึงรีบคว้าหยิบโทรศัพท์ของตนขึ้นมาดูทันที ด้วยอาการตื่นตันอย่างเห็นได้ชัด ก่อนที่ใบหน้างอๆ ที่เห็นอยู่เมื่อครู่จะแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มกว้างสดใส

“ปีย์! เขาตอบมาแล้ว” บราลีพูดเสียงดังอย่างยินดีจนแทบเป็นเสียงตะโกน

ปีย์วรายกนิ้วชี้ขึ้นมาจ่อที่ริมฝีปาก ส่งสัญญาณให้เพื่อนรักเบาเสียงลง

หน้อย พร้อมยิ้มรับอย่างโล่งใจ รู้สึกดีใจไปกับบราลีด้วย “เห็นไหม เราบอกแล้วว่าถ้าเขาเห็นเขาต้องตอบมา ที่นี้ทำงานต่อได้แล้วใช่ไหมจ๊ะ”

“อืม...” บราลียิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ทำทางมีความสุขอย่างเห็นได้ชัด “แต่ขอเราส่งข้อความกลับไปหาเขาก่อนนะ”

บิ๋ยวราสายหัวอย่างอ่อนใจ แต่ก็ภาวนาขอให้บราลีสมหวังในความรักครั้งนี้ เพราะบราลีเป็นคนดีมีน้ำใจให้เธอกับลูกเสมอมา

๓

“โอ๊ยๆๆ ไม่ไหวแล้วนะ” เสียงบ่นนี้ดังออกมาจากปากของบราลีทันทีที่รับ-ส่งเวรเรียบร้อยแล้วหญิงสาวก็ลากบียัวร์าให้ห่างจากพยาบาลคนอื่นๆ “บียัวร์ูใหม่ที่เราต้องพยายามแค่นั้น กว่าที่เขาจะใจอ่อนยอมรับนัดเราและออกมาเจอกันได้สักครั้ง”

บียัวร์าเลิกคิ้วสูง มองไปรอบตัวด้วยความเกรงใจเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ที่มองตามเธอทั้งสองมาเหมือนไม่พอใจ เพราะขณะนี้เป็นเวลาทำงานของบียัวร์า แต่บราลิลกลับลากเธอออกมาคุยแบบไม่เกรงใจใครเสียอย่างนั้น “ทำไม มีอะไรล่ะ เราก็เห็นว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยแล้วเสียอีก เราเห็นบียัวร์ูน้อยยิ้มใหญ่อยู่หลายวัน”

“ใช่ ทุกอย่างน่าจะเรียบร้อยดีอยู่หรอกนะ ถ้าไม่มีพินันท์ เชื้อใหม่บียัวร์านัดที่เขาให้ออกมาเจอกันจนได้แล้วนะ แต่พี่เขากลับพาพินันท์มาด้วย”

“อ้าว แล้วตอนคุยกันคุยกันยังไงล่ะ”

บราลลีแบริมฝีปากที่เคลือบลิปสติกด้วยความไม่พอใจราวกับเด็กเล็ก “ได้คุยที่ไหน เราทำได้แค่ส่งข้อความไปหาเขาเท่านั้น เรารีทำใจกล้าชวนเขา

ออกมากินข้าวกลางวันด้วยกันเมื่อวันก่อน ดีใจแทบตายตอนเขาตอบตกลง แต่พอไปถึงร้านที่นัดกันเอาไว้เนี่ย ทำเอาแทบหมดอารมณ์อยากจะเดินกลับเลย พอเห็นนั้ตาทิพนธ์จอมจู้มนั่งยิ้มเป็นนอยุ่ที่โต๊ะอีกคน”

“เขาอาจจะเขินก็ได้ ถึงได้ทำพินธ์มาด้วย”

“ไม่มีทางเสียละ ทำทางเขาไม่ใช่เด็กหนุ่มนมเพ็งแตกพานเสียหน่อย นิ่งนึ่งๆ ส่งยิ้มไม่ค่อยพูด แต่นัยน์ตานะอย่างกับเหยี่ยว เหมือนจะรู้จะเห็นไปเสียหมด ทำทางฉลาดเป็นกรด”

“ถึงขนาดนั้นเชียวหรือ”

“ไม่เก่งไม่ฉลาดจะมาเป็นนักบินรบได้ยังไงกันละจ๊ะ” บราลีบอกด้วยท่าทางภูมิใจ ก่อนที่หน้าสวยๆ จะอหงิกอีกครั้ง

“ปียช่วยอะไรเราหน่อยได้ไหม” บราลีทำเสียงอ่อนก่อนเดินเข้าไปกอดแขนเพื่อนรักและเขย่าไปมา

“ช่วยอะไรละ”

“ช่วยไปกันพินธ์ทำให้เราทีนะ กลางวันพรุ่งนี้เราชวนเขาไปกินข้าวเที่ยงด้วยกันอีกหน เราว่าพินธ์ต้องมาด้วยอีกแน่ๆ เลย”

“พรุ่งนี้หรือ” ปียวรามีสีหน้าหนักใจขึ้นมาทันที

“ทำไม มีอะไร”

“พอดีพี่แอมเขาให้เราคงเวรต่อให้ แกมีธุระ จะมาสายหน่อย”

บราลีหน้างอ คิ้วขมวดแทบจะทันที

ปียวรารู้สึกไม่ดีที่ทำให้เพื่อนเสียใจจึงหาทางช่วย “แต่เราว่า...พี่แอมคงมาช้าไม่กี่ชั่วโมงหรอก เราว่าเราคงไปทันนัดของบีพอดี ถ้ายังไงเราอาจจะตามไปหาบีทีหลังดีไหม นัดกันไว้ที่ไหนละ”

“ที่ห้างนี่เองปีย” บราลีทำน้ำเสียงยินดีทันทีเมื่อยังพอมีความหวังอยู่บ้าง “ไปนะๆ ช้าหน่อยก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่ขอให้ไปเท่านั้นพอ ไปกันพินธ์ให้หน่อย ทำเป็นชวนไปซื้อของก็ได้ เปิดโอกาสให้เราอยู่กับพี่เขาสองคน นะปียนะ ปียรู้ไหมกว่าเขาจะยอมรับนัดเร่อีกหน เราต้องพยายาม

อยู่ตั้งนาน เนี่ย...หน้าเราเนหะหน้าขึ้นราวกับถนนคอนกรีตที่ขนาบรถลึบล้อ
วิ่งยังไม่รู้สึก ถ้าปียไม่ไปแยกพื้นที่ให้เรา เราต้องแย่งแย่งๆ เลย เพราะไม่รู้
ว่าคราวหน้าเขาจะยอมรับหน้าเราอีกหรือเปล่า”

“อืม...” หญิงสาวรับคำและรู้สึกดีทันทีที่ได้เห็นรอยยิ้มบนใบหน้า
ของบราลี อีกอย่างเรื่องที่บราลีให้วามั่นใจไม่ได้หนักหนาอะไร ช่วยเพื่อน
แค่นี้ทำไมเธอจะทำได้

“ขอบใจนะปีย ปียเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเราเลย นี่เรายังไม่รู้เลยนะ
ว่าพรุ่งนี้จะใส่อะไรดี” บราลียกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู “ตอนนี้ห้างยังไม่ปิด
เราไปเดินหาชุดสวยๆ สำหรับใส่พรุ่งนี้ดีกว่า ขอบใจมากนะปียนะ พรุ่งนี้
เจอกัน”

“จ๊ะ” ปียรวาโอบมือให้เพื่อนรักที่พอเสร็จธุระก็ลະไปทันที หญิงสาว
สายหน้าน้อยๆ ด้วยความอ่อนใจ ก่อนจะเดินเข้าไปในตึกเพื่อปฏิบัติงาน
ในหน้าที่ของตนเองทันทีด้วยไม่เอ่ยถามเธอเปรียบคนที่ยืนเฝ้าพร้อม
กับเธอ

“ปีย”

เสียงเข้มงวดของหัวหน้าตึกทำให้เท่าที่กำลังจะก้าวเดินต้องหยุดชะงัก
พร้อมหันกลับมาทันที “คะ หัวหน้า”

พยาบาลสาวใหญ่ยื่นปากกาสีน้ำตาลเข้มเกือบดำมาตรงหน้าปียรวา
ซึ่งมองอย่างไม่เข้าใจก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“เห็นศิวี่ว่าหมอภูวนัยมาถามหาปากกา ฝากไว้ให้ด้วยนะเพื่อคุณหมอ
ท่านจะมากอีก ท่านลืมไว้เมื่อหลายวันก่อน”

“คะ” หญิงสาวรับปากกามาถือไว้ในมือ

“โทร. ไปบอกให้มารับหลายหนแล้วแท้ๆ แต่ก็ไม่เห็นมาสักที ถ้า
คุณหมอตานหลงมาที่ตึกนี้อีก ฝากด้วยละกันนะ”

“คะ”

“ขอบใจ” เพลินพิศบอกก่อนจะส่งยิ้มปรานีให้ปียรวา แล้วเดินออก

ไปจากตึก

...

พอมาถึงตอนนี้อาคารชั้นนี้ก็เงียบเหงาลงทันที ปีย์วราสงี่ยมให้คิซี่ที่กำลังจัดยาให้ผู้ป่วยใส่ในกล่องเล็กๆ ที่ระบุหมายเลขห้องและชื่อผู้ป่วยเอาไว้ ก่อนจะนั่งลงและหยิบชาร์ตประจำตัวของผู้ป่วยมาเปิดออกอ่านบันทึกที่เวรกลางวันเขียนเอาไว้

นี่คือข้อดีของเวรกลางคืน ตอนนี้อย่างเงียบสงบเธอจึงรู้สึกว่ามันสงบขึ้น ทั้งชั้นแทบไร้คนเดิน เพราะแบบนี้เธอถึงเลือกที่จะลงเวรนี้ แม้ใครต่อใครจะบอกว่าไม่ดีเพราะต้องทำงานในเวลาที่ยากลำบาก สบาย ก่อนขึ้นเวรก็เป็นกังวล นอนไม่หลับ เพราะเกรงว่าจะตื่นไม่ทันเวรบ้าง หรือการขาดสังคมไปเลยช่วงที่ทำงานเวรตึกเพราะตอนกลางวันก็นอนเท่านั้น อีกข้อก็คือหากมีคนไข้หนัก หรืองานหนักคืนนั้น ก็ต้องวิ่งวุ่นมากกว่าปกติ

แต่ ในดีมีเสีย ในเสียมีดี ในโลกนี้ไม่มีอะไรดีไปหมดทุกอย่าง และไม่มีความดีไปเสียหมดทุกอย่าง ข้อดีของการเข้าเวรตึกคือได้รู้จักบุคลากรในโรงพยาบาลมากขึ้น ทั้งหมอแผนกเดียวกัน หมอต่างแผนก พยาบาล ยาม คนชนแปล ฯลฯ เพราะคนทำงานเวรตึกด้วยกันน้อย หากมีปัญหาอะไรก็ต้องช่วยเหลือกัน ได้รู้จักกันมากขึ้น สนทนากันมากขึ้น เมื่อมีปัญหาในอนาคตก็ขอความช่วยเหลือกันได้ง่ายขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้นถือว่าโชคดีนักที่พยาบาลรุ่นพี่อย่างเอมมาต่อเวรที่จำจาง ปีย์วราเอาไว้เร็วกว่าที่บอก หญิงสาวรีบโทร. ไปฝากฝังให้ยูพาช่วยดูแลน้องพัฟต่ออีกชั่วโมงสองชั่วโมง ซึ่งยูพาก็ดีแสนดีรับปากจะช่วยเลี้ยงดูน้องพัฟต่อแบบไม่มีแงงอนเลยสักนิด

ปีย์วราก็มองชุดขาวในเครื่องแบบของโรงพยาบาลที่ตนเองสวมใส่มาแล้วทั้งคืน แม้จะมีรอยยับย่นแต่ก็ไม่ได้แลดูน่าเกลียดแต่อย่างใดระหว่าง

อยู่บนรถประจำทางเพื่อไปยังห้างสรรพสินค้าที่นัดหมายกับบราลีเอาไว้ และก่อนหน้านี้อบราลีส่งข้อความทางโทรศัพท์มาแจ้งเธออยู่หลายหน

หญิงสาวใช้มือโอบกลมให้พัดเข้าหาตัว วันนี้อากาศร้อนอบอ้าวเป็นพิเศษ แม้จะมีลมพัดเข้ามาภายในรถ แต่หญิงสาวก็ยังรู้สึกร้อนและอึดอัดเหมือนจะหายใจไม่ออกเสียอย่างนั้น หรือร่างกายของเธอจะไม่ชินกับอากาศช่วงกลางวันเสียแล้วก็ไม่รู้ ปีย์วรายิ้มขำ

จากที่ร้อนๆ มีเหงื่อซึมกาย ความเย็นของเครื่องปรับอากาศทำให้หญิงสาวสบายตัวขึ้นมาทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้างสรรพสินค้าใหญ่ประจำจังหวัด ร้านอาหารที่บราลีนัดหมายเป็นร้านอาหารตารับไทยชื่อดัง ตั้งอยู่บริเวณชั้นสามของห้าง

ปีย์วราพลิกโทรศัพท์ในมือขึ้นมาดูอีกรอบเมื่อมีเสียงเตือนข้อความเข้าซึ่งมาจากบราลีอีกครั้ง ก่อนจะก้าวเท้าให้ไวขึ้นเพื่อให้ทันต่อความต้องการของเพื่อนรัก

หญิงสาวยิ้มกริ่ม เธอเห็นบราลีแล้ว...

แต่แล้วรอยยิ้มที่มีบนใบหน้าก็ค่อยๆ เลือนหายไป เท้าที่กำลังจะก้าวเดินหยุดชะงักไม่สามารถก้าวต่อไปได้ จู่ๆ ร่างกายของเธอก็เกิดอาการชา ไร้ความรู้สึกกับสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้า

ปีย์วราพยายามบอกตัวเองว่าภาพตรงหน้ามันไม่ใช่ของจริง มันเป็นเพียงภาพลวงตา หญิงสาวอยากจะทำถอย แต่ขากลับไม่ทำตามคำสั่ง เกิดอาการสั่นสะท้านจนเกินกว่าจะควบคุมร่างกายของตนเองเอาไว้ได้

แม้เวลาจะผ่านไปเดือนนานเกือบสองปีแล้ว แต่แค่ได้เห็นเพียงเงี้ยวหน้าด้านข้าง เธอก็รู้ว่าเขาคือใคร หญิงสาวหายใจเข้าออกช้าๆ พยายามทรงตัวไม่ให้ล้มลงไปกองอยู่กับพื้น สองมือกำหูกกระเป๋าแน่น อยู่ๆ แผลเป็นที่เคยเลือนรางจางหาย กลับมีอาการเจ็บแปลบเหมือนโดนกรีดซ้ำซ้ำที่เดิม มันเจ็บจนเธอเกือบจะร้องออกมา

แต่ก่อนที่เท้าของปีย์วราจะค่อยๆ ก้าวถอยหลัง เพื่อหลบหนีสิ่งที่เห็น

อยู่ตรงหน้า ก็พอดีกับที่บราลีหันมาพอดี

“ปีย์! มาถึงแล้วหรือ”

บราลีหลุดลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยท่าทางยินดี เดินปรีๆเข้าไปหาปีย์วราที่ ยืนหนึ่งอยู่หน้าประตูทางเข้าร้าน

“ปีย์เป็นอะไรหรือเปล่า หน้าซีดจัง” บราลีเอ่ยถามทันทีที่เห็นสีหน้า ของเพื่อนรักใกล้ๆ โบนหน้าของปีย์วราขาวซีดแทบปราศจากสีเลือด เนื้อตัว ที่สัมผัสสอชุ่มก็เย็นเฉียบ

“บะ...ปีย์ เรารู้สึกไม่สบาย เรากลับก่อนได้ไหม” ระหว่างที่หญิงสาว กำลังเอ่ยบอก สายตาของเธอก็จับจ้องอยู่ที่แผ่นหลังกว้างของชายหนุ่ม สองคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะข้างม้านั่ง พลังภาวนาขออย่าให้ทั้งคู่หันกลับมาเห็นเธอเข้า หรือไม่ก็ขอให้ธรณีแยกออกตรงหน้าแล้วสูบเธอลงไปให้หายไปไหนพรึบตา

แต่คำภาวนาของปีย์วราหาเป็นผลไม่ เพราะชายหนุ่มทั้งสองคนที่นั่ง อยู่ที่โต๊ะหันมามองที่เธอและบราลีพร้อมๆ กัน มันเหมือนกับภาพซ้ำใน ภาพยนตร์หรือละครทีวีที่เธอเคยเห็น ทุกเลี้ยววินาทีนั้นมันช่างจนแทบจะ ทำให้เธอลืมหายใจ ยิ่งได้เห็นสายตาของเขาคอนันต์เบิกจ้องมองมาที่เธอด้วย อากาการตกตะลึงไม่ต่างจากที่เธอเป็น และเพียงแวบเดียวเท่านั้นก่อนดวงตาคู่นั้นจะแปรเปลี่ยนเป็นความโกรธเกรี้ยว แววดากร้าวกระดังงเติมไปด้วย ความเกลียดชัง ไม่เหลือแววอ่อนหวานที่เธอเคยจำได้

ปีย์วราถึงกับสะท้านหัวน้ไหว เกิดอาการคลื่นไส้อยากจะอาเจียนและ วิ่งหนีออกไปให้ไกลที่สุด

เธอทำอะไรผิด? เธอต่างหากที่ต้องทำสายตาแบบนั้นใส่เขา เขาไม่มี สิทธิจะมาทำสายตาเกลียดชังแบบนั้นใส่เธอ ดวงตาคู่นสวยเริ่มมีน้ำตาคลอ แต่ หญิงสาวต้องกล้ำกลืนฝืนมันเอาไว้เพราะไม่อยากให้บราลีเกิดสงสัยอะไร ขึ้นมา

“ปีย์ หน้าปีย์ซีดมากเลย ไม่สบายหรือเปล่า ไหวไหม” บราลีถามอย่าง ห่วงใย ตอนนั้นหน้าตาของปีย์วราซีดจนแทบปราศจากสีเลือด ซีดจนบราลี

หวังว่าเพื่อนของเธอจะล้มลงไปกองอยู่ที่พื้นในนาที่นั่น

“ระ...เรา เรากลับก่อนได้ไหมบี”

“บีเย่ แต่หน้าบีเย่ซีดมากเลยนะ เข้าไปนั่งพักก่อนเถอะ นะ อย่างน้อย ก็ดื่มน้ำสักแก้วให้คลายร้อนให้คลายเหนื่อย พอดีอย่างชั่วแล้วก็ค่อยกลับ”

บีเย่ร่าก้าวถอยหลังเมื่อเหลือบไปมองทางชายหนุ่มทั้งสองอีกครั้ง แล้วเห็นว่าทั้งคู่ลุกขึ้นยืนและเอกอานนท์กำลังเดินเข้ามาหาเธอ ในขณะที่อีกคนยืนนิ่งไม่ไหวติง แต่สายตาไม่ได้ละไปจากเธอเลยแม้แต่น้อย

“มืออะไรหรือเปล่าบี บีเย่” เอกอานนท์เอ่ยถามสองสาว แต่สายตาจ้องมองไปที่บีเย่ร่าซึ่งหน้าซีดราวกับคนที่กำลังจะเป็นลม

“บีเย่คะพี่น้อง บีเย่ทำทางไม่สบายเหมือนจะเป็นลมเลย หน้าก็ซีดซีด”

“พี่ก็ว่าอย่างนั้น ันพาเข้าไปนั่งที่โตะก่อนเถอะ เดี่ยวเป็นลมเป็นแล้งแล้วจะยุ่ง”

“ไม่เป็นไรคะ บีเย่อยากกลับบ้าน ให้บีเย่กลับบ้านได้ไหมคะ บีเย่เพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีธุระ” หญิงสาวพยายามหาข้ออ้างทุกทางให้เธอได้ไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้!

“อย่าคือสิบีเย่ ไปนั่งที่โตะก่อนนะ ให้สีหน้าบีเย่ดีกว่านี้อีกหน่อยแล้วค่อยกลับ เราไม่รังบีเย่ไว้หรอก”

บีเย่ร่าพยายามชินตัวระหว่างที่บราลีเข้ามาโอบหลังพาเธอไปยังโตะที่ชายคนนั้นยืนจ้องมองอยู่

...

คำว่าตกใจคงใช้ไม่ได้กับปวิมเพราะว่ามันมากกว่านั้น วินาทีแรกที่เห็นว่าเพื่อนของบราลีคือใคร วินาทีนั้นเหมือนใครเอาค้อนปอนด์มาทุบลงบนศีรษะของเขอย่างแรง ชายหนุ่มแทบล้มหายใจ ความรู้สึกที่นึกว่าหายไปแล้วหวนกลับมาในร่างกายและในหัวใจอีกครั้ง สายตาจ้องมองไปที่หญิงสาวทั้งสองคนตรงหน้าแบบไม่วางตา จนกระทั่งทั้งคู่เข้ามานั่งอยู่เบื้องหน้าเขา

ระหว่างที่ปราลึกับเอกอานนท์แสดงอาการหวั่นไหวปี๋วรา ปวิมกลับนั่งดูเฉยๆ อยากรู้เหลือเกินว่าปี๋วราจะทำอะไรต่อไปเมื่อจู่ๆ ก็ได้มาเจอเขาโดยไม่ทันตั้งตัวแบบนี้ ชายหนุ่มลอบมองหญิงสาวตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า โลกหมุนเวียนเปลี่ยนไปทุกวัน ทุกสิ่งทุกอย่างก็ย่อมเปลี่ยนไปตามกาลเวลา แต่ความรักที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาสั้นๆ กลับตรึงเขาเอาไว้ให้เจ็บจนถึงวินาทีนี้ หญิงสาวตรงหน้าเขาไม่ได้เปลี่ยนไปจากความทรงจำที่เขาพยายามที่จะลืมมันไป หรือไม่ก็อาจจะสวยและเฝ้ายาวนานกว่าอดีตที่เขาจำได้เสียอีก

ปวิมนั่งกอดอกก่อนจะمينหน้าหน้านี้ แต่ก็ทำได้ไม่นานเมื่อรู้สึกถึงความทรمانภายในใจจนต้องหันกลับมามองหญิงสาวที่หนึ่งหน้าซีดอยู่ตรงหน้าอีกหน

ตอนนี้สมองของเธอคิดอะไรไม่ออก ตื้อตันไปหมด ทุกสรรพสิ่งรอบตัวเงียบสงบ มีแต่เสียงอื้อเหมือนมีอะไรอยู่ในหู

‘จะทำยังไงดี จะทำยังไงดี’ ปี๋วราถามตนเอง

เพราะน้ำเสียง ‘หี’ ในลำคอที่ให้ความรู้สึกเย้ยหยันและเย็นชา ปี๋วราถึงค่อยๆ เยกหน้าขึ้นมาสและสบตาเขา ชายคนที่นั่งอยู่เบื้องหน้าเธอ ชายคนที่เธอไม่เห็นมาเกือบสองปี ชายคนที่เธอไม่เคยลืม ชายคนที่สร้างแผลเอาไว้ให้เธออย่างมากมาย แต่วันนี้เขาดูเปลี่ยนไป ใบหน้าของเขาดูเข้มแกร่ง ชวนมองยิ่งขึ้น ไม่ใช่แค่กายทวารหนุ่มอารมณ์ดีแววตาก็ไม่ได้เหมือนเมื่อสองปีก่อนอีกต่อไปแล้ว

วันนี้เขาได้กลายเป็นชายหนุ่มที่สามารถทำให้หัวใจหญิงสาวหลายๆ คนหวั่นไหวไปกับมาดนิ่งขริมและแววตาคมกริบของเขาในเวลาไม่ถึงสองปีด้วยซ้ำ แต่มันกลับทำให้ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเขาและเธอเปลี่ยนไปราวฟ้ากับเหว

“ไหวไหมปี๋ย” น้ำเสียงเอื้ออาทรของเอกอานนท์ทำให้ปี๋วราจำต้องเยกหน้าขึ้นมาส่งยิ้มให้หนักบิหนุ่มที่เธอรู้จักมาพักใหญ่

“ขอบคุณมี ขอคุณพินันท์มากนะคะ อากาศข้างนอกมันร้อนไป

หน่อย พอเข้ามาเจอแอร์เย็นๆ ในห้างเข้าเลยทำให้รู้สึกไม่ค่อยสบาย แต่ตอนนี้ก็ค่อยยังชั่วแล้วค่ะ” หญิงสาวฝันพุดออกไป เพราะไม่อยากให้ผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้ามองเธอด้วยสายตาเย้ยหยันต่อไป ไม่อยากให้ผู้ชายรู้ว่าเขาชนะเธอ เธอจะต้องเข้มแข็ง เธอจะแสดงความอ่อนแอออกมาไม่ได้เด็ดขาด

“เราว่าปียิ่งนี้ให้สบายตัวก่อนดีกว่านะ หน้ายังซีดอยู่เลย”

“อืม” ปีย์วราพยักหน้ารับ ระหว่างนั้นพนักงานเสิร์ฟก็ทยอยนำอาหารที่คาดว่าจะสั่งไว้ล่วงหน้ามาที่โต๊ะ

“คนนี้หรือครับเพื่อนของปีย์ คนที่ปีย์รออยู่” นั่นคือประโยคแรกที่ชายหนุ่มเอ่ยออกมา หลังจากจ้องมองหญิงสาวที่นั่งก้มหน้าก้มตาอยู่เบื้องหน้า เขามองเครื่องแต่งกายบนร่างกายของปีย์วราอย่างสนใจ เพราะตอนที่เจอกันเธอบอกเขาว่าเป็นเพียงนักศึกษาที่มาช่วยงานที่สาวเป็นครั้งคราว

น้ำเสียงทุ้มๆ ที่เธอเคยถวิลหา เวลานั้นมันฟังดูกระซุกห้วน สร้างแต่ความเจ็บปวดให้เธอไปทั้งหัวใจ ปีย์วราซुकมือลงไปที่โต๊ะ แล้วใช้อีกมือหนึ่งกำรอบข้อมือที่มีรอยแผลเป็นเอาไว้แน่น

“ปีย์ไหวไหมครับ หรือจะให้พี่ไปส่งที่บ้านก่อน” เอกอานนท์ขึ้นอาสาอย่างห่วงใย เมื่อเห็นว่าสีหน้าของปีย์วราไม่ได้ดีขึ้นเลยแถมยังซีดลงไปกว่าเก่าจนเขานึกห่วง แต่ไม่ทันได้เห็นสายตาแห่งความไม่พอใจที่ปรายมามองในแวบเดียวเท่านั้น

“เพื่อนปีย์ชื่ออะไรครับ ผมยังไม่รู้จักเลย” ปวิมเปิดฉากถามทันที หลังจากปีย์วราได้รับเครื่องดื่มจากพนักงานเรียบร้อยแล้ว

“ปีย์นี่แย่งเลยคะ ลืมแนะนำ ปีย์จ๊ะ นี่พี่พาย เรืออากาศเอกปวิม เพื่อนของพี่นนท์ เพิ่งกลับมาจากเมืองนอกและมาประจำอยู่ที่นี้ พี่พายคะ คนนี้ปีย์วรา เพื่อนของปีย์เองคะ เป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลเดียวกันกับที่ปีย์ทำงานอยู่”

“สวัสดีครับ ยินดีที่ได้รู้จัก” ปวิมกำมือแน่น แม้น้ำเสียงจะนิ่มนวลแต่ใครจะไปรู้ว่าภายในใจเขานั้นแทบลุกเป็นไฟ อยากจะลุกขึ้นกระซุก

ร่างบางที่เห็นอยู่ตรงหน้ามาเขย่าให้หัวสั่นหัวโคลน พร้อมกับถามเธอว่าทำไมถึงกล้าทรยศเขาได้ถึงเพียงนั้น

เพราะน้ำเสียงและกิริยาถูกเยาะเย้ยให้ได้อายกับนัยน์ตาวาวโรจน์ที่มองตรงมา ทำให้ปี๋วราเกิดอาการแน่นหน้าอกหายใจขัดเหมือนมีใครกำลังบีบหัวใจของเธอเอาไว้จนเจ็บไปทั้งทรวงอก นึกอยากจะลุกเดินหนีออกไปจากโต๊ะเอนาที่นั่น แต่เธอกลับทำไม่ได้ ตอนนี้เธอทำได้แค่เพียงนั่งก้มหน้าหลบสายตาเขาเท่านั้น

“ค่ะ” หญิงสาวตอบรับด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่องพร้อมกับยกมือไหว้เขา ผีนกแล็กลินน้ำตาที่กำลังจะไหลออกมาได้ทุกวินาทีให้ไหลย้อนกลับเข้าไปข้างใน จะขยับหนีไปทางไหนก็ไม่ได้ รู้สึกอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก แต่ยังคงลั่นใจตอบโต้เขาไป

ไม่ถึงสองปีด้วยซ้ำ แต่...เขากลับทำเหมือนไม่เคยรู้จักเธอมาก่อน สายตาเย็นชาที่จ้องมองมาที่เธอมันเหมือนมีดินบัวร้อยเล่มพันเล่มทิ่มแทงลงไปหัวใจของเธอ

“พยาบาลสมัยนี้หน้าตาดีนะครับ นี่ถ้าปีไม่บอกว่าเป็นพยาบาลเหมือนกัน ผมอาจจะนึกว่าทำอาชีพอื่น จำพวกที่ใช้หน้าตาหากินอย่างพวก...สาวพริตตี” ปวิมลงน้ำเสียงที่ท้ายประโยคเหมือนจะเน้นย้ำไปกระทบใครบางคน

บราลีหัวเราะอย่างอารมณ์ดีเมื่อนึกว่าถูกชม และไม่เข้าใจความนัยที่แทรกอยู่ในประโยคของปวิม “บ๊ิกับปี๋ไม่สวยขนาดนั้นหรือค่ะ”

“เรื่องนี้พี่เห็นด้วยกับเพื่อนพี่นะครับ พยาบาลโรงพยาบาลนี้หน้าตาสวยน่ารักและใจดีกันทั้งนั้นเลย” เอกอานนท์สนับสนุนคำพูดของเพื่อนรักทันที เพราะเขาเห็นด้วยกับคำพูดของปวิมทุกคำ

คงมีแต่เธอเท่านั้นแหละที่รู้ความนัยที่ซ่อนอยู่ रिमฝิปากอิมเม้มเข้าหากัน ดวงตาเศร้าสร้อย พยายามสะกดความรู้สึกของตนเอง อย่างน้อยก็ขอให้เธอมีสติทุกวินาทีในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แต่ถึงแม้จะพยายามประคับประคองสติ

ของตนเองมากมายแค่ไหน เธอก็ไม่รู้ว่ามีใครพูดอะไรบ้าง จับถ้อยความอะไรไม่ได้เลย อาหารตรงหน้าคืออะไร หรือกินอะไรเข้าไปปียัวร์ก็จำอะไรไม่ได้เลย จำไม่ได้จนกระทั่งทุกอย่างจบลง

มารู้สึกตัวอีกที่ปียัวร์กำลังเดินขึ้นบันไดอะพาร์ตเมนต์ที่ตนเองพักอยู่เสียแล้ว อาหารมือนั้นจบลงด้วยความรู้สึกที่เธอแทบอธิบายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ มันช้า มันนาน และทรมาณราวกับเธอนั่งอยู่ตรงนั้นทั้งวันทั้งคืน สมอของเธอดูตัน ในขณะที่ปากเธอขมไปหมด อาหารที่ผ่านเข้าปากไร้รสชาติราวกับกำลังกินกระดาษก็ไม่ปาน เสียงหัวเราะของปวิมกับบราลียังดังก้องอยู่ในหู เหมือนคนทั้งสองยังมานั่งคุยกันที่ข้างหู

หญิงสาวยกมือขึ้นปิดน้ำตา รู้สึกหม่นหมองลึกเข้าไปในหัวใจ อยากให้สายลมที่กำลังพัดอยู่พัดพาความทุกข์ไปจากใจ แต่มันจะเป็นไปได้ไหม เสียง มะ มะ ที่เรียกขานเธออยู่ทำให้หญิงสาวได้สติ รีบเดินตรงดิ่งเข้าไปโอบกอดลูกชายเอาไว้แน่น

“กลับไวจริง ป้านี้กว่าหนูจะไปนานกว่านี้”

“พอดีเสร็จธุระไวค่ะเลยรีบกลับมา ปีย์พาลูกกลับห้องเลยนะคะ” หญิงสาวส่งยิ้มเศร้าๆ ให้ยุพา ก่อนจะพาลูกชายเดินเข้าห้องพักอย่างรวดเร็ว จนแทบไม่ได้บอกลายุพาเหมือนเช่นทุกวันที่ผ่านมา

ทันทีที่ประตูปิดลงหญิงสาวก็ปล่อยลูกชายลงไปคลานกับพื้น ส่วนตนเองนั้นก็ทรุดลงไปนั่งอยู่ตรงนั้นราวกับคนไม่มีแรง ในสมอของเธอนั้นมีแต่ภาพใบหน้าของปวิมเต็มไปหมด และก่อนที่จจะทันรู้ตัว น้ำตาของเธอก็ไหลรินออกมาเป็นสาย

ปีย์วราสะอื้นฮัก น้ำตาไหลพรากราวกับทำนบแตก ความรู้สึกกดดันที่เก็บกักอยู่ภายในอกทะลักกลายเป็นน้ำตาพร้อมเสียงร่ำไห้ ที่กลั่นออกมาจากความรู้สึกเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในใจ หญิงสาวร้องไห้ออกมาอย่างสุดกลั่น ร้อง ร้อง และร้องเพื่อระบายความเจ็บที่มีอยู่ในอก ความรักที่เคย

คิดว่าเลื่อนหายไปกับความเจ็บและกาลเวลา วันนี้เธอได้รู้แล้วว่ามันไม่เคย
จางหายไปไหน มันยังคงอยู่ที่เดิม ถูกซุกเอาไว้ด้วยน้ำมือของเธอเอง

หญิงสาวร้องไห้อยู่นานจนกระทั่งมีมือเล็กๆ มาสัมผัสที่ท่อนแขน
ปีย์วราเงยหน้าขึ้นไปมองสัมผัสเล็กๆ แผลวเบาที่ได้รับนั้น ก่อนจะยิ้มรับ
และยื่นแขนออกไปดึงร่างอวบอ้วนของลูกชายมากอดเอาไว้แนบอก

“แม่จำขอโทษนะลูก แม่ขอโทษที่ทำให้หนูเป็นแบบนี้ แต่แม่จำก็ไม่รู้
ว่าแม่จำทำผิดอะไร พ่อเขาถึงทิ้งแม่ไป แม่จำไม่รู้จริงๆ”

ปีย์วราอาศัยร่างอวบอ้วนของลูกชายเป็นหลักพักพิงและเป็นที่สงบ
จิตใจ น้องพฟก็ไร้เดียงสาเกินไปจนไม่รู้ว่ตอนนั้นแม่กำลังเสียใจหนักหนา
เด็กชายหัวเราะอีกอ้ากเพราะนี่กว่าแม่กำลังเล่นอยู่กับตน

เพราะเสียงหัวเราะของลูกชาย จากที่กำลังร่ำไห้เสียใจเป็นที่สุดก็ทำให้
เธอกลับมา มีสติและยิ้มออกมาได้ทั้งที่น้ำตายังนองอยู่บนใบหน้า เด็กชาย
หัวเราะชอบใจ มือเล็กๆ ปิดไปที่ใบหน้าของแม่เสมือนเป็นการปิดเซตน้ำตา
ก่อนจะโอบมือซุกหน้าซบลงตรงทรวงอกอุ่นเฉกเช่นทุกครั้งที้อ่อนขอตีมนม
กิริยานั้นทำให้ปีย์วารายิ้มออกมาและหยุดร้องไห้ไปโดยปริยาย

“แม่จำขอโทษจ้ะ แม่ขอโทษ แม่จำจะไม่ร้องแล้ว แม่จะเข้มแข็งเพื่อ
หนู เพื่อหนูคนเดียวนะลูก” ปีย์วรากอดลูกชายเอาไว้แนบอก พยายาม
ไม่นึกถึงเรื่องหมองหม่นที่ทำให้เธอมีแต่ความเศร้าใจ แม้มันจะยากก็ตามที่

ดวงตาคมมองไกลออกไปนอกหน้าต่างรถยนต์ที่กำลังเคลื่อนตัวไป
ตามถนนสายหลัก โดยมีเพื่อนรักทำหน้าที่เป็นพลขับให้

“ผู้หญิงที่ชื่อปีย์วรานี้เป็นพยาบาลจริงๆ หรืออะ”

เอกอานนท์หันมามองปวิมเพียงแวบก่อนจะหันกลับไปขับรถต่อ
“สงสัยอะไรอะ”

“เปล่า กูก็แค่สงสัยว่าหน้าตาแบบนี้จะเป็นพยาบาลจริงๆ หรือเปล่า”

“ติดใจหรือยังไง”

“ไม่! แค่สงสัยก็เท่านั้น”

“เป็นพยาบาลจริงๆ แต่...” เอกอานนท์หยุดพูดไปเหมือนกำลังคิดว่า ควรพูดหรือไม่ควรพูดดี “แต่คนนี่รู้ว่าเอ็งอย่าไปสนใจเลย”

“ทำไมวะ หรือมึงชอบ”

“ไอ้พาย มึงก็รู้ว่ากูชอบน้องบี”

“แล้วทำไมถึงบอกให้กูเลิกสนใจยายคนที่ชื่อบียวราเนี่ยละ”

“ไม่อยากพูดสักเท่าไรเร' เดี่ยวจะหาว่ากุนินทาผู้หญิง”

“ทำไม มันมีลบลมคมในนักหรือไง ทำไมถึงพูดออกมาไม่ได้”

เอกอานนท์ถอนหายใจเหมือนหยุดคิดก่อนจะพูดออกมา “น้องบีพี่เขาก็น่ารักนิสัยดี แต่อดีตกูไม่รู้ เห็นมีคนพูดว่าน้องเขาเรียนเกือบไม่จบ เพราะห้อง ก่อนจะมาเป็นพยาบาลที่นี่”

“ห้องหรือ ห้องกับใครวะ” มาถึงตรงนี้ปริมขยับนั่งตัวตรงหันไปมองเพื่อนด้วยความสงสัย ท่าทางสนใจจริงจึงอย่างเห็นได้ชัด ก่อนใบหน้าของชายคนหนึ่งจะผุดขึ้นมาในหัวของเขา

“กูจะไปรู้ได้ยังไงเล่า รู้แค่เพียงว่าห้อง แล้วตอนนั้นก็มึนๆคนหนึ่งที่ ต้องเลี้ยงดูตามลำพัง กูถึงบอกไงว่าอย่า ประวัติน้องเขาไม่สวยเท่าไร ไม่สมกับมึงหรอก”

“หึ! ก็คงจะมั่วไปทั่วเลยสินะถึงห้องขึ้นมาแบบนั้น แล้วมึงรู้ได้ไงว่าไม่มีพ่อเด็ก” ปริมอ้าปากเตรียมจะพูดชื่อใครบางคนออกไปแล้ว แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ “หรือไม่มึงก็รู้ไม่จริง หน้าตาทำทางแบบนั้นไม่น่าไปประจานตัวเองด้วยการปล่อยให้ห้องแน่ๆ คงมีคนรับเลี้ยงแบบลับๆ ไปแล้วละ”

“มึงก็คิดสิ ถ้ามีคนรับเลี้ยงจะออกมาทำงานงกๆ ทำไมวะ น้องบีพี่เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ค่อนข้างน่าสงสารเขี้ยวละ ส่วนตัวกู กูคิดว่าน้องเขาน่าจะถูกผู้ชายเหยียๆ หลอกเอาเสียมากกว่า เพราะดูจากลักษณะท่าทางแล้วไม่ใช่พวกไวไฟ แต่กูขึ้นชมน้องเขาอะที่เลี้ยงลูกคนเดียวได้ตั้งแต่เบาะะ”

“มึงรู้ได้ไง”

เอกอานนท์ทำหน้าที่บ่นยาก “ก็รู้จากห้องบีนั่นแหละ”

“มึงถูกหน้าตาสวยๆ หลอกเอานะสิ ถึงขนาดไม่รู้ว่าเป็นพ่อหรือหาใครมารับเป็นพ่อเด็กไม่ได้ จะเป็นผู้หญิงดีๆ ไปได้ยังไงกัน”

เอกอานนท์หันมาตวัดสายตาสีเพื่อนด้วยความไม่พอใจ “กูรู้จักน้องปีย์มาพักหนึ่งละ น้องปีย์ไม่ใช่ผู้หญิงแบบนั้นหรอก”

“หึ!” ปวิมทำเสียงในคอก่อนจะเอนหลังฟังเบาะรถ “หรือไม่มีผีวัลป์ๆ แอบกินกันไม่กล้าบอกใคร”

“มึงอารมณ์เสียมาจากไหนวะไอ้พาย มองโลกในแง่ร้ายเกินไปละ ปกติมึงไม่ใช่คนพูดจาหมาๆ ดูถูกผู้หญิงแบบนี้”

“ก็ถ้าผู้หญิงมันดีก็คงไม่พูดแบบนี้”

“เฮ้ย ไอ้หนูพูดจาหมาๆ กูก็บอกแล้วไงว่าปีย์เขาเป็นคนดี นิสัยก็ดี กูรู้จักเขามาพักหนึ่งแล้ว ส่วนอดีตของเขา กูไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่มึงจะตัดสินคนจากอดีตหรือวะ” เอกอานนท์หันมามองเพื่อนรักอย่างไม่เข้าใจว่าทำไมปวิมตั้งแง่รังเกียจปีย์วราขนาดนี้ “ท่าทางมึงนี่ไม่ค่อยชอบน้องเขาเลยวะ มีอะไรหรือเปล่าวะ หรือเคยรู้จักกันมาก่อน”

ปวิมเงยบ เขาไม่ตอบคำถามของเอกอานนท์แถมยังหลับตาลง ทำเหมือนหลับและนั่งเงยบไปตลอดทางนับจากนั้น จนกระทั่งถึงแพลตที่פקจึงได้แยกย้ายกันเข้าห้องของใครของมัน

ชายหนุ่มเดินตรงดิ่งเข้าไปในครัวแล้วเปิดตู้เย็นหยิบกระป๋องเบียร์ที่แช่เอาไว้จนเย็นเฉียบออกมาถือไว้ ก่อนเดินไปนั่งที่โซฟาตัวเดียวกลางห้องกว้าง กระป๋องเบียร์ที่อยู่ในมือไม่ได้ถูกเปิดออกแต่ถูกถืออยู่อย่างนั้น จนกระทั่งความเย็นจางหายไปเหลือไว้เพียงละอองน้ำที่ไหลมารวมกันและหยดลงสู่พื้น

ปวิมเหมือนกำลังตกอยู่ในภาวะวิถึความคิดของตนเอง สำหรับปีย์วราแล้วมันไม่ใช่ความเกลียด แต่เป็นอะไรบางอย่างที่เขาอธิบายไม่ได้และไม่อยากจะนึกถึง

คือหนามมดเข้าหากัน

ก็วันนั้นที่คุยกันเขาได้ยินว่าเอกชัยมีเมียเป็นพริตตี ถ้าไม่ใช่ปิยวรา
แล้วจะเป็นใคร?

นั่นคือคำถามที่ผุดขึ้นมาในใจของเขา